

številka 2 | september • 2020

Vincencijeva pot

Glasilo vincencijanske družine

Kajti živeti je zame Kristus (Flp 1,21)
Pismo generalnega superiorja
Pomoč brezdomnim v času epidemije

Vincencijanska družina – kdo smo in kje

MISIJSKA DRUŽBA – LAZARISTI (CM)

Družba duhovnikov in bratov, ki jo je ustanovil sv. Vincencij Pavelski. Njen glavni namen je oznanjevanje evangelija in služenje ubogim.
Vizitator: Franc Rataj CM
Naslov: Maistrova 2, 1000 Ljubljana. Telefon: 01/230-24-64, cm.provincialat@rkc.si, www.lazaristi.si

Dom sv. Jožef – duhovno prosvetni center

Zasebni zavod s trojno dejavnostjo: duhovno-prosvetno, orglarsko šolo in institucionalnim varstvom starejših, ki je koncesijsko.
Direktor doma: Jože Planinšek CM
Naslov: Plečnikova ulica 29, 3000 Celje
Telefon: 059/073-800, info@jozef.si, www.jozef.si

Samostan lazaristov Mirenski Grad – Gnidovčev dom

Dom duhovnih vaj.
Direktor doma: dr. Peter Žakelj CM
Naslov: Miren 216, 5291 Miren. Telefon: 05/398-43-00, info@mirenski-grad.si, www.mirenski-grad.si

Študentski dom Vincencij (ŠDV)

Dom, ki sprejema študente iz vse Slovenije in jim nudi prostor za bivanje, študij, duhovno rast in druženje v času študija.

Ravnatelj: Tilen Prinčič CM
Naslov: Tabor 12, 1000 Ljubljana. Telefon: 01/431-13-50, ravnatelj.sdv@gmail.com, sdv.lazaristi.si

HČERE KRŠČANSKE LJUBEZNI – USMILJENKE (HKL)

Družba sester, ki sta jo ustanovila sv. Vincencij Pavelski in sv. Ludovika de Marillac. Njihovo poslanstvo je duhovno in telesno služenje ubogim.

Vizitatorica: s. Francka Saje
Naslov: Pod bregom 22, 1231 Ljubljana-Črnuče.
Telefon: 01/562-90-10, hkl.provincialat@rkc.si, www.usmiljenke.si

Dom sv. Katarine, Mengeš - Zavod usmiljenk

Institucionalno varstvo starejših s koncesijo.
Direktorica: Snežana Golob
Naslov: Zavrti 45, 1234 Mengeš. Telefon: 059/365-400 dom.sv.katarine@zavod-usmiljenk.si, www.zavod-usmiljenk.si

MARIJINE SESTRE ČUDODELNE SVETINJE (MS)

Družba je nastala na slovenskih tleh in jo je ustanovila s. Leopoldina Brandis. Njihovo prvo poslanstvo je pomoč bolnikom.
Vrhovna predstojnica: s. Irma Makše
Naslov: Hrenova 10, 1000 Ljubljana. Telefon: 01/422-46-50, ms.vrhovno.vodstvo@rkc.si, marijine-sestre.rkc.si

Darovi za vzdrževanje Vincencijeve poti

Prostovoljne prispevke lahko nakažete na: Vincencijeva pot, Dom sv. Jožef, Plečnikova ulica 29, 3000 Celje
Račun: SI56 3300 0000 1631 628, sklic: 00 9001. Če želite potrdilo o nakazilu, nam na uredništvo sporočite vaš naslov. Hvala za vsak dar!

DRUŠTVO PROSTOVOLJCEV VINCENCIJEVE ZVEZE DOBROTE (DP VZD)

Mednarodna laiška katoliška organizacija, ki jo je ustanovil blaženi Friderik Ozanam. Njeno poslanstvo je živeti ljubezen do ljudi, ki so na robu družbe.
Kontaktna oseba: Simona Stegne
Naslov: Plečnikov podhod 1, 1000 Ljubljana
Telefon: 040/753-425, info@drustvo-vzd.si, www.brezdomec.si

MARIJANSKA VINCENCIJANSKA MLADINA (MVM)

Mednarodno laiško združenje mladih. Namen: da bi mladi v vsakdanjem življenju po Marijinem in Vincencijevem zgledu uresničevali evangelij in bili pripravljeni pomagati drugim.
Kontaktna oseba: s. Vlasta Tacer HKL
Naslov: Pod bregom 22, 1231 Ljubljana-Črnuče.
Telefon: 031/503-011, mvm.slovenija@gmail.com, www.lazaristi.si

VINCENCIJEVA DRUŽINA

Laiška skupina, ki deluje po Vincencijevi karizmi sprotne spontane pomoči in služenja ubogim po zgledu usmiljenega Samarijana.
Voditeljica: Monika Klačna
Naslov: Runkova 12, 1000 Ljubljana. Telefon: 01/505-10-66

MEDNARODNO ZDRUŽENJE ČUDODELNE SVETINJE (AMM) – OTROCI BREZMADEŽNE

Namen: češčenje Device Marije, posnemanje njenih kreposti in življenje po evangeliju.
Odgovorna oseba: Franc Rataj CM
Naslov: Maistrova ulica 2, 1000 Ljubljana.
Telefon: 041/723-691, franc.rataj@gmail.com, www.amm-brezmadezna.rkc.si

POVEZANI Z VINCENCIJANSKO DRUŽINO:

ANIN SKLAD

Ustanova, ki stoji ob strani številčnejšim družinam, da se laže odločijo za več otrok.
Predsednik: p. Milan Kos OFMConv
Kontaktna oseba: Alen Salihović
Naslov: Poljanska 6, p.p. 2064, 1000 Ljubljana.
Telefon: 01/231-56-08, ustanova.anin.sklad@gmail.com, www.anin-sklad.si

KRŠČANSKO BRATSTVO BOLNIKOV IN INVALIDOV (KBBi)

Mednarodno gibanje, ki ga je ustanovil o. Henry François. Namen gibanja je povezovanje bolnikov in invalidov v duhu gesla: Vstani in hodi.
Voditelj: Tone Planinšek
Naslov: Tabor 12, 1000 Ljubljana. Telefon: 041/384-324, tone.planinsek@guest.arnes.si, bratstvo.si

Uvodnik

S. Slavica Lesjak MS – koordinatorica NSVD

Dragi Vincencijevi!

Ob vabilu, naj napišem tale uvodnik, sem pomislila, da je pred nami praznik sv. Vincencija, po dveh mesecih pa še praznik Brezmadežne s čudodelno svetinjo. Oba močno povezujeta vso Vincencijansko družino, povezana pa sta tudi med seboj. Ker je Vincencij umrl leta 1660, Marija pa je svetinjo podarila svetu leta 1830, pomislimo, kakšno povezavo bi z njo sploh lahko imel sv. Vincencij.

Katarini Labouré je bilo 12 let, ko je imela sanje, da kleči v domači cerkvi pri Marijinem oltarju. Nenadoma zagleda prihajati starega duhovnika sivih las in dobrohotnega obraza, oči pa mu žare kot ogenj. Oblečen je v mašna oblačila, da bi maševal prav pri Marijinem oltarju. Ob koncu maše dá stari duhovnik Katarini znamenje, naj pride v zakristijo. Katarina se prestraši in pobegne iz cerkve. Na poti domov obišče neko bolnico. Presenečena najde tam starega duhovnika, ki ji pove, da kmalu ne bo več bežala pred njim, ampak bo sama prišla k njemu.

Teh sanj Katarina ni pozabila. Ko je odšla k svakinji v Chatillon, je ob prvem obisku usmiljenk na steni govorilnice opazila sliko tistega starega duhovnika iz sanj. Zvedela je, da je to sv. Vincencij Pavelski in razumela, da mora postati njegova duhovna hči, ker tako hoče Marija, ki je vodila njuno prvo srečanje.

21. aprila 1830 je prišla Katarina v Pariz, v materno hišo hčera krščanske ljubezni. Samo nekaj dni za tem, 25. aprila, so relikvije sv. Vincencija, ki jih je francoska revolucija pregnala iz Pariza, svečano vrnili med njegove duhovne otroke. Katarina je goreče molila pred njimi. Prosila je sv. Vincencija, naj jo pouči, kaj naj prosi ter da naj prepoji njene molitve s čim bolj živo vero. Dobila je odgovor. Tri dni zapored se ji je prikazovalo svetnikovo srce. Vse to je Katarino pripravljalo na bližnje videnje Brezmadežne in na njeno poslanstvo v zvezi s čudodelno svetinjo. Dne 18. julija, na vigilijo praznika sv. Vincencija, se s Katarini prikaže Božja Mati in jo povabi na odločilno srečanje 27. novembra 1830. Katarina pove, da je tisti večer čutila veliko željo, da bi videla Marijo. S to prošnjo se je obrnila na sv. Vincencija. Ker so prav takrat dali vsaki novinki košček roketa, ki ga je nosil sv. Vincencij, je Katarina košček, ki ga je dobila, prerezala na dvojce in delček le-tega pogoltnila v veri, da bo tako gotoveje dosegla milost, ki si jo je želela. Marija se ji je res prikazala še isto noč in več ur govorila z njo.

Sv. Vincencij je torej imel v razodetju čudodelne svetinje pomembno vlogo. Vse življenje je posebej častil Marijino brezmadežno spočetje. Po čudodelni svetinji se Brezmadežna sklanja nad revščino sveta in nad vse, ki jo skušajo blažiti; prav to je bil vzor, ki ga je sv. Vincencij v svojem življenju tako zavzeto uresničeval. Je obstajala kakšna beda, nad katero se ne bi sklonil? Vse Vincencijeve ustanove v njegovem, v Katarininem in v našem času vodi ta isti vzor ljubezni. Marija je dobro vedela, da bo svetinjica v rokah Vincencijevih postala mogočno sredstvo, ki bo pomnožilo našo dejavno ljubezen do ubogih, sama čudodelna svetinja pa se bo po Vincencijevih pospešeno širila.

Vsem voščim lepo in blagoslovljeno praznovanje in vas po sv. Vincenciju in po Brezmadežni s čudodelno svetinjo prisrčno pozdravljam!

Živeti je zame Kristus (Flp 1,21)

Kardinal dr. Franc Rode

Sv. Janez Pavel II. je v svoji prvi okrožnici leta 1978 zapisal: *»Človekov Odrešenik Jezus Kristus je središče vesolja in zgodovine.«* V ozadju te papeževe misli so besede sv. Pavla: *»On je podoba nevidnega Boga, prvorojenec vsega stvarstva, kajti v njem je bilo ustvarjeno vse, kar je v nebesih in kar je na zemlji, vidne in nevidne stvari. Vse je bilo ustvarjeno po njem in zanj«* (Kol 1,15-16).

Vse, kar biva, vse, kar nam znanost odkriva kot neizmerno veliko ali kot neznatno majhno, je bilo ustvarjeno po njem in zanj. V Jezusu Kristusu ima vesolje svoj smisel in svoj *»zakaj«*. Po njem Bog razodeva svojo vsemogočnost in svojo darežljivost. Vrh tega razodetja je Jezusovo srce kot izraz čiste pravne ljubezni: *»Po njem je Bog spravil s sabo vse stvarstvo, saj je s krvjo njegovega križa pomiril, kar je na zemlji in kar je v nebesih«* (Kol 1,20).

V litanijah Jezusovega Srca naletimo na skrivnostni vzklík: *»Srce Jezusovo, hrepenenje večnih višav.«* Neskončna prostorja v svojem večnem molku, galaksije in sončni sistemi, zvezde in planeti – vse teži k njemu in hrepeni po njem, *»v upanju, da se bo iz suženjstva razpadljivosti rešilo v svobodo slave Božjih otrok«* (Rim 8,21).

Jezus Kristus je središče zgodovine. Zgodovina! Kronika človeških blodenj, krivic in trpljenja, pa tudi spomin na dejanja

plemenitosti in dobrote bosta našla svojo dopolnitev in svoj zadnji smisel, ko bo Kristus vzpostavil *»nova nebesa in novo zemljo, kjer biva pravičnost«* (2 Pt 3,13).

On, ki je *»odsvit Božjega veličastva in odtis njegovega obstoja«* (Heb 1,3), je stopil v zgodovino in vzel nase človeško usodo: *»Pri ubogih pastircih na slamci leži, si revščino izvoli, ponižnost uči.«* In ko je med nami, je neverjetno svoboden in pristen, brez sence potvarjanja, nikoli v zadregi, brez sledi izmikavanja pred komer koli, pogumen brez nastopaštva, močan brez nasilja, prijateljsko blizu vsakemu človeku in skrivnostno oddaljen, ponižen in veličasten hkrati. Ko se njegovo življenje bliža tragičnemu koncu – ki ga v vsej svobodi sprejema – pride iz njegovih ust presenetljiva napoved: *»Ko bom povzdignjen z zemlje, bom vse pritegnil k sebi«* (Jn 12,3).

Po vstajenju od mrtvih – kajti Bog ga ni prepustil smrti in svojemu zvestemu ni dal videti trohnobe (Ps 16) – stopi v božjo slavo. In govori: *»Jaz sem Prvi in Zadnji, in Živi. Bil sem mrtev, a glej, živim na veke vekov in imam ključe smrti in podzemlja«* (Raz 1,17). Takega pričakujemo ob koncu časov, ko bo prišel *»v svojem veličastvu in vsi angeli z njim«* (Mt 25,31), da naredi obračun s človekom in zgodovino.

Kaj mi pomeni Jezus Kristus? Tak, kot mi ga

podaja Sveto pismo, tak, kot ga dojema vera Cerkev, ki je moja vera, je On moj prvi in stalni, najbolj notranji in nepogrešljivi sogovornik. Brez tega bistvenega pogovora z njim ne bi mogel živeti. Brez stika z njim bi bile tudi moje besede, namenjene drugim, puhle, brez vsebine in brez teže. Kajti v vsakem resničnem srečanju z drugim je on tretji, skrivnostno navzoči.

Njegovo močno navzočnost nenehno spoznavam v Cerкви, tej najveličastnejši zgradbi v človeški zgodovini. On je njen vogelni kamen in počelo njenega trajanja. Daje ji notranjo trdnost in ji vliva zaupanje tudi v najtežjih časih preizkušnje. On je vir globoke radosti in miru, ki ga svet ne pozna. Cerкви naklanja mladostni zagon, ki se v dveh tisočletjih ni bistveno zmanjšal. Njegov Duh nenehno ustvarja ozračje bratstva med vernimi in zagotavlja temeljno enotnost v različnosti.

Prav konkretno občutim njegovo navzočnost pri sveti daritvi, ki zakramentalno obnavlja njegovo smrt na Kalvariji in se nam v posvečenem kruhu in vinu daje v hrano za večno življenje. Evharistija, veliko sonce in radost katoliške zavesti, po svoji lepoti preprosto presega meje sleherne človeške umljivosti. To, da sta tako prvinski stvari kot kruh in vino hrana nesmrtnosti, se je lahko porodilo samo v srcu najvišjega pesnika. In da to v veri sprejemajo verne množice, ki z žarečim obrazom prejemajo Gospodovo telo – to je čudež milosti, ki nima razlage.

Tako v Cerкви in evharistiji dan za dnem srečujem Gospoda. V njem najdem smisel svojega življenja, veliko radost in srečo, kljub težavam in trpljenju, ki spremlja naše potovanje proti večnosti. Edino v njem, ki je premagal smrt, je vir upanja. Če sem tako usodno in dokončno povezan z njim, je navsezadnje zaradi ljubezni do življenja. Nočem umreti. Sovražim smrt. Zato se oklepam njega, ki me edini varuje pred vesoljno silo smrti in mi daje zagotovilo nesmrtnosti. Živeti za Boga ali živeti za smrt. Ni druge izbire. In če živim zanj, ki mi odpira neskončna obzorja večnosti, je že ta trenutek poln radosti in smisla. V njem lahko z vso zavzetostjo izpolnjujem svoje naloge in vzpostavljam osrečujoče odnose z drugimi.

On je velika svetloba in radost mojega življenja. »*Vse veselje in vse želje srca mojega*,« kot pojemo v Cerкви. Zdaj in v večnosti.

V tej številki lahko preberete:

- 8 Narodni svet
Vincenijanske družine**
- 10 Naš novomašnik Rok
Žlender**
- 14 Molitev pred relikvijami**
- 16 Koronavirusesno obdobje v
Ukrajini**
- 20 Godrnjanje**
- 22 Dogajanje v Centru za
družine Mirenski Grad v
času karantene**
- 30 Pozdrav generalnega
ravnatelja Marijanske
vincencijanske mladine
(MVM) ob njeni 190-letnici**
- 48 O koreninah moje vere**

Revija Vincencijeva pot

Letnik XIV, št. 2

Urednik:

Miha Lokovšek

Odgovorni urednik:

Franc Rataj CM

Lektoriranje:

Jurij Devetak CM

Oblikovanje in prelom:

**Uroš Čanžek s.p. fotografiranje
porok in grafično oblikovanje**

Izdaja:

za lazariste in usmiljenke -

Dom sv. Jožef, Celje

Tisk: **tiskarna Atelje 64 d.o.o.**

Naslov uredništva

Vincencijeva pot

Dom sv. Jožef

Plečnikova ulica 29

3000 Celje

Telefon: **031 769 787**

Elektronska pošta:

miha.lokovsek@jozef.si

Fotografija na prvi strani:

Biseromašnik dr. Franc Rode,
zlatomašnika Anton Lavrič in Stanko

Domajnko - praznovane 60-letnice

župnije Celje-sv. Jožef.

Število izvodov: **900**

Glasilno je namenjeno interni uporabi

Če želite prejemati revijo
Vincencijeva pot, pišite na naslov
uredništva ali pokličite na zgoraj
zapisano telefonsko številko.

Skupaj v molitvi, mislih in v dejavnosti

Tomaž Mavrič CM

Dragi bratje in sestre!

Jezusova milost in mir naj bosta vedno z nami!

Leto 2020 se je komaj začelo in že nam je prineslo toliko nepričakovanih izzivov, negotovosti, trpljenja in smrti, s skupnim imenovalcem: COVID-19.

Ko se je virus razširil iz ene dežele v drugo, da bi dosegel ves svet, so začele različne veje Vincencijanske družine delati za ublažitev številnih škodljivih posledic, ki jih je virus povzročil človeštvu. **Na mednarodni ravni je Vincencijanska družina:**

1. Poslala sporočilo spodbude, z obljubo stalne molitve, vsem članom vsake kongregacije ali združenja, kakor tudi tistim, ki uradno ne pripadajo kateri od vej, a se navdihujejo ob duhovnosti in karizmi svetega Vincencija Pavelskega in iz tega vsak dan živijo. V teh težkih časih prosimo Gospoda, naj blagoslavlja številna in čudovita dela usmiljenja vsake veje, v dobro ubogih. Te dejavnosti se odvijajo v istem duhu in karizmi in so resnično znamenje, da je »Božje kraljestvo blizu« in za uboge, kar je najbolj pomembno sporočilo!

2. Povabila je člane Vincencijanske družine k molitvi in priporočanju k svetemu Janezu Gabrijelu Perboyru CM,

prvemu kitajskemu svetniku, da bi bolnikom s COVIDOM-19 izprosil ozdravljenje; zdravstvenim delavcem, socialnim, verskim in drugim javnim ustanovam pa dal moč za lajšanje trpljenja, ki ga virus povzroča. To je bil tudi odgovor na številne pobude, saj je bil sv. Janez-Gabrijel Perboyre leta 1840 mučen z zadušitvijo na križu, v Wuhanu, v mestu, od koder se je virus COVID-19 najprej razširil.

3. Pred kratkim je bila sestavljena molitev v čast sv. Janezu Gabrijelu Perboyru, da bi bili na njegovo priprošnjo obvarovani virusa. Sestavil jo je Andrej Jarosiewicz, župnik v baziliki Vnebovzetja blažene Device Marije v Boleslawiecu na Poljskem. Pred nekaj meseci so našli relikvije sv. Janeza Gabrijela Perboyra in jih namestili v relikviarij. Ta sedaj stoji na glavnem oltarju, da je mogoče relikvijo vsak dan počastiti. V soglasju z imenovanim župnikom želim spodbuditi vincencijansko družino, da to molitev moli in jo tudi kar najbolj razširja.

Molitev k svetemu Janezu Gabrijelu Perboyru

Sveti Janez Gabrijel Perboyre,
duhovnik in mučenec,
usliši prošnjo Cerkve,
ki si ji služil vse svoje življenje.

Izprosi nam milost, da bomo obvarovani
pandemije koronavirusa,
ki uničuje človeštvo in prihaja iz krajev,
ki sta jih posvetila tvoje delo in tvoja

mučeniška kri.

Iz ljubezni do Cerkve, naše družine, te
prosimo za ozdravljenje bolnih,
za moč in potrpljenje zdravstvenemu osebju,
za luč Svetega Duha voditeljem in vsem, ki
delajo na tem, da bi premagali pandemijo,
kakor tudi za mir tistim, ki obupujejo.
Vsem, ki so zaradi pandemije zapustili ta
svet, zadobi milost večne sreče,
njihovim domačim pa tolažbo upanja na
večno življenje.

Naj dar tvojega mučeništva z zadavljenjem
zadobi milost pri Bogu, da bomo osvobojeni
pandemije, ki seje smrt, strah in negotovost
v današnjemu svetu.

V občestvu s teboj in s Cerkvijo,
ki si jo po zgledu našega Odrešenika ljubil
do konca,

kličemo na pomoč tudi Mater Cerkve, ki je
bila vzeta v nebesa:

Pod tvoje varstvo pribežimo,
o sveta Božja Porodnica,
ne zavrzi naših prošenj v naših potrebah,
temveč reši nas vselej vseh nevarnosti.

O častitljiva in blagoslovljena
Devica Marija!

4. **Organiziran je bil čas molitve
z naslovom: »Molitev Vincencijanske
družine za potrebe sveta«** za vse, ki trpijo
zaradi težkih posledic COVIDA-19,
rasizma in drugih pandemij, ki prizadevajo
človekovo dostojanstvo. S pomočjo moderne
tehnologije bomo v prihodnje takšno
izkustvo molitve obnovili.

Sredi COVIDA-19 se je zgodila še tragedija
v Libanonu. Eksplozija v Bejrutu je
povzročila številne izgube človeških življenj
in veliko materialno škodo: umrlo je veliko
ljudi in več kot 300 000 družin je ostalo brez
strehe nad glavo.

Vincencijanska družina se je na to odločno
odzvala z lajšanjem telesnega in psihičnega
trpljenja ter materialne škode. Posamezne
veje so stopile v stik s svojimi člani v
Libanonu, da bi pomagali številnim ljudem,
ki so v nekaj minutah vse izgubili. Izvršni
odbor Vincencijanske družine (VFEC)
je prav tako začel s kampanjo, skupaj z
mednarodno komisijo Zveze Vincencijanske
družine (FHA), za pomoč več sto tisoč
brezdomcem v glavnem mestu Libanona;
pomoč usklajujejo preko Narodnega odbora
Vincencijanske družine Libanon, ki ga vodi
narodni predsednik, Ziad Haddad CM.

Ta tragični dogodek in toliko drugih širom
sveta kot so vojne, potresi, poplave in druge
nesreče jasno kažejo na pomen, ki ga ima
hitra in kar najbolj organizirana pomoč.
Vedno bolj želimo postajati dejavno in
učinkovito orodje v Jezusovih rokah ter tako
pričati o njegovem usmiljenju, sočutju in
ljubezni povsod, kamor nas pošilja.

Da bi še bolj okrepili sedanje prakse
pomoči, **se mora vzorec Vincencijanske
družine nadaljevati in rasti v konkretnih
oblikah pomoči ubogim in to kot skupno
delovanje ene družine.** Vsaka veja, pa naj
bo velika ali majhna, je dragoceni kamenček
tega čudovitega mozaika, ki sestavlja
Vincencijansko družino. K temu dodajamo
še člane Vincencijanske družine v širšem
smislu, da bomo skupaj postajali moč, na
katero lahko računajo ubogi v svetu.

V mesecu januarju so bili prvič povabljeni
v Rim vsi mednarodni predstavniki 160 vej
Vincencijanske družine, vrhovni predstojniki
in mednarodni predsedniki. Bilo je srečanje,
delitev, poslušanje, izdelava načrtov in
konkretnih predlogov za napredovanje.

Tema srečanja je bila: Vincencijanska družina gre naprej! v začetku petega stoletja naše duhovnosti in naše skupne karizme.

Ena od tem je bila tudi **Zveza Vincencijanske družine skupaj z brezdomci (FHA), katere del je tudi kampanja »13 hiš«**. Med izmenjavo o tej in o drugih temah, so udeleženci poudarili **potrebo po nadaljevanju in razvoju sodelovanja in medsebojne podpore kot skupen odgovor na potrebe ubogih**. Izvršni odbor Vincencijanske družine je potrdil to razmišljanje **med srečanjem FHA s kampanjo »13 hiš«**. To je pobuda za krščansko ljubezen, ki združuje Vincencijansko družino in jo je potrebno pospeševati, da bi dosegli srce vsakega člana, da bi vsi dejavno sodelovali pri tej naši skupni pobudi.

Potrebe ubogih so neizmerne; nekatere med njimi so seveda na prvem mestu, glede na dežele, kjer različne veje Vincencijanske družine nanje zelo dobro odgovarjajo. Vendar pa je Zveza Vincencijanske družine z brezdomci naš skupen projekt, zato ga je potrebno pospeševati, razširjati in vključiti v 156 dežel, kjer je navzoča Vincencijanska družina, da bi nobena kongregacija in nobeno združenje ne ostalo zunaj nje, temveč bi imelo svoj aktivni delež na vseh koncih sveta, kjer živimo.

Zveza Vincencijanske družine za brezdomce (FHA) je sedaj stara tri leta in je že dala čudovite rezultate. Napore je potrebno razvijati še naprej, jih še bolj okrepiti in z njimi doseči 1,2 milijardi brezdomcev: ljudi, ki živijo na ulici, begunci, ki so morali zapustiti svoje domove in živijo v nezdravih bivališčih. Zaradi COVIDA-19 njihovo

število po vsem svetu še nenehno narašča.

Rad bi se vrnil k nekaterim točkam iz lanskega pisma za praznik svetega Vincencija Pavelskega. Prepričan sem, da so ključnega pomena za to, da 160 vej Vincencijanske družine moli, razmišlja in deluje skupaj. Letos smo kot Vincencijanska družina in kot vincencijansko delovanje posebej povabljeni, da se še bolj udeležujemo pri FHA. Svetovni dan za migrante in begunce bo letos po Božji previdnosti prav 27. septembra. Papežovo sporočilo za ta dan govori o skupini ljudi, katerim pomagamo preko FHA.

Zaradi tega je letošnji praznik sv. Vincencija izjemna priložnost za utrditev našega sodelovanja in udejstvovanja pri aktivni udeležbi, skupaj s FHA, kakor tudi pri projektu »13 hiš«.

FHA podpira povezanost v samem jedru družine, v odgovoru na neizmerne potrebe brezdomcev. Mednarodni koordinatorji in člani sveta FHA, z mnogimi leti izkušenj na področju dela z brezdomci, so na voljo za celotno Vincencijansko družino, za zbiranje obvestil in podporo. Najhitreje moramo priti do točke, ko problem brezdomstva ne bo obravnavan individualno, pa naj bo to preko posameznika ali ene od vej, temveč se ga bomo lotevali kot družina na krajevni, narodni in mednarodni ravni. Vsaka veja mora prispevati iz svojih dolgoletnih izkušenj v služenju brezdomcem svoje izkustvo, svoje znanje in svoja sredstva za skupen odgovor na ta izziv. Končno tudi papež Frančišek poudarja v svojem sporočilu: *»Potrebno je sodelovanje za graditev ... Truditi se moramo in zagotoviti mednarodno sodelovanje, globalno solidarnost in krajevno zavzetost, ne da bi kogarkoli izpustili.«*

V tej smeri želim povabiti 160 vej Vincencijanske družine, da postanejo aktivne sodelavke pri pobudi Zveze Vincencijanske družine z brezdomci (FHA):

če še niso, naj vzpostavijo stik z gospo Jasmino Cajuste (fha.info@famvin.org), članico komiteja za koordinacijo FHA za pridobitev navodil in informacij. Prav tako lahko pogledate spletno stran FHA: vfhomelessalliance.org;

gospe Cajuste naj posredujejo iz bogastva svojega znanja, izkustva in sredstev, ki jih je na področju brezdomstva pridobila vsaka veja;

ta dejstva naj vključijo v letni načrt aktivnosti specifične veje, ki še ne sodeluje aktivno pri FHA na mednarodni, narodni in krajevni ravni;

z vsemi člani FHA naj delijo informacije, da bi bili vsi seznanjeni s to pobudo in povabljeni, da postanejo na področju služenja aktivni člani, skupaj z drugimi vejami;

člane naj spodbujajo za aktivno sodelovanje v narodnem svetu Vincencijanske družine v deželah, kjer obstaja. Tam, kjer tega še ni, je potrebno spodbuditi odgovorne za posamezne veje, naj se zberejo z natančno določenim ciljem, kako bi se skupaj udeleževali v pobudi FHA.

Boj proti brezdomstvu je tudi odgovor na COVID-19. Če človek nima stanovanja, vsi drugi napor za zajezitev širjenja COVID-19 ne bodo imeli zelenih uspehov, kajti učinkovita preventiva in zdravniška oskrba predpostavljata primerno človeško bivališče.

Pandemija COVID-19 je prinesla tako posameznikom kot članom svetovne Vincencijanske družine številne priložnosti, kakor tudi izzive. Tako bo tudi v času po COVIDU-19. Papež Frančišek ves čas spominja ves svet in posameznike, da po COVIDU-19 ne bomo mogli ostati enaki kot doslej. Postali bomo boljši ali pa bomo nazadovali in postajali vse slabši. To velja tudi za Vincencijansko družino, za naše vincencijansko delovanje. Toliko čudovitih stvari je bilo že začelih, pa naj gre za nove oblike povezovanja v molitvi, sodelovanje pri razdeljevanju hrane ali pri drugih spodbudah; vse to je bilo med obdobjem pandemije in bo tudi v prihodnje, v dobi po COVIDU-19, kar bo celotno družino vedno bolj povezovalo.

Naj bo praznik svetega Vincencija Pavelskega priložnost, da bomo prevzeli skupno nalogo, si v tem pomagali, da bi drugo leto ob istem prazniku lahko z veseljem rekli, da smo cilj aktivnega sodelovanja vseh 160 vej Vincencijanske družine pri FHA uresničili za slavo Jezusa Kristusa in v dobro ubogih!

Želim vam globoko doživetje Božje previdnosti, ki gre pred nami, ko vstopamo v dogajanje za doseg ciljev in izzivov po COVIDU 19.

Naša Gospa čudodelne svetinje, sveti Vincencij Pavelski, vsi sveti in častitljivi Božji služabniki Vincencijanske družine naj še naprej posredujejo za nas in nas na tej poti navdihujejo!

Vaš brat v svetem Vincenciju
Tomaž Mavrič CM
Generalni superior

Narodni svet Vincencijanske družine

S. Slavica Lesjak MS

Med molitvijo ob relikvijah sv. Vincencija

Znani pregovor »*bolje pozno kot nikoli*«, mi prihaja na misel kot uvod v tole sporočilo, namenjeno vsem članom Vincencijanske družine na Slovenskem.

Že 18. marca 2017 smo se odgovorni vseh vej Vincencijanske družine v Sloveniji zbrali na Taboru v Ljubljani na srečanju z generalnim superiorjem Misijonske družbe g. Tomažem Mavričem. Na tem srečanju smo ustanovili Narodni svet Vincencijanske družine, ki šteje deset članov, predstavnikov različnih vej VD pri nas:

Misijonska družba (CM) – g. Franc Rataj
 Hčere krščanske ljubezni (HKL) –
 s. Francka Saje
 Marijine sestre čudodelne svetinje (MS) –
 s. Slavica Lesjak
 Društvo prostovoljcev Vincencijeve zveze
 dobrote (DPVZD) – Janja Završnik
 Vincencijeve zveze dobrote (VZD) –
 Simon Smerkolj
 Vincencijeve družina (VD) –
 Monika Klačnja
 Otroci brezmadežne (AMM) –
 Zdenko Petrovič

Marijanska vincencijanska mladina (MVM) – Andraž Vučko

Vincencijevi konferenci: Sv. Jožef in Sv. Danijel – s. Rozalija Laznik in Neta Timer

Na našem prvem srečanju po dveh letih in pol, 9. novembra 2019, v Ljubljani, v Študentskem domu Vincencij na Taboru, smo za koordinatorko izvolili s. Slavico Lesjak MS, za pomočnico koordinatorko Janjo Završnik DPVZD ter tajnika Simona Smerkolja VZD. Določili smo tudi konkretne naloge Narodnega sveta VD. Trenutno je njegova glavna naloga koordinacija Vincencijevega dneva, ki poteka enkrat letno, na soboto pred ali po prazniku sv. Vincencija. Postopno bomo prilagajali naloge sveta glede na potrebe. V soboto, 7. marca 2020, smo se srečali na 2. seji NSVD, tokrat pri Marijinih sestrah v Štepanji vasi v Ljubljani, kjer smo se prav v času začetka naše seje poslavljali

od relikvij sv. Vincencija. Ne da bi to vnaprej načrtovali, je očitno sv. Vincencij sam poskrbel, da smo lahko molitev na začetku našega srečanja lepo povezali s slovesom od njegovih relikvij.

Glavna vsebina tokratne seje je bilo načrtovanje srečanja z generalnim superiorjem Misijonske družbe g. Tomažem Mavričem na nedeljo Božjega usmiljenja, 19. aprila 2020, ob 15.00, pri Srcu Jezusovem na Taboru v Ljubljani ter načrtovanje praznovanja Vincencijevega dne 26. septembra 2020.

Ponovno se bo NSVD sestal 29. avgusta pri sestrah usmiljenkah v Šentjakobu. V dneh, ko imamo sv. Vincencija na poseben način med seboj, naj nas še posebej spremlja njegova priprošnja in varstvo!

Zbrani pred sejo Narodnega sveta Vincencijanske družine

Članek s. Slavice Lesjak z naslovom Narodni svet Vincencijanske družine je bil pravočasno in skrbno pripravljen že za prejšnjo številko Vincencijeve poti, vendar je zaradi nepozornosti žal izpadel, za kar se v uredniškem odboru opravičujemo in zahvaljujemo za razumevanje.

Naš novomašnik

Pogovor z novomašnikom Rokom Vinkom Žlenderjem

Rok, veselimo se tvoje nove maše, in še bolj, da te je Jezus z duhovniškim posvečenjem sprejel med svoje »najbližje«. Bi nam lahko za Vincencijevo pot nekoliko predstavil svojo duhovniško pot?

Hvala za povabilo na pogovor. Torej, k lazaristom sem prišel kot kandidat leta 2013. Najprej sem opravil tri leta študija na Teološki fakulteti v Ljubljani, nato pa sem vstopil v mednarodno notranje semenišče Misijonske družbe v Philadelphii (ZDA), kjer sem preživel eno leto. Po vrnitvi sem nadaljeval s študijem. Po diakonskem posvečenju sem

lani septembra pričel z enoletno prakso na župniji v Dobovi, kjer sem bil prisoten ob vikendih. Zaradi znanih okoliščin glede virusa COVID-19 je bila ta praksa nekoliko krajša kot običajno. 29. junija letos sem bil na praznik apostolov Petra in Pavla v ljubljanski stolnici posvečen v duhovnika. Z začetkom avgusta se vračam v Dobovo, kjer bom nastopil službo kaplana.

Od kod prihajaš in kako te je Bog nagovoril?

Prihajam iz Maribora, iz frančiškanske župnije Matere Usmiljenja. Kako me je Bog nagovoril? Gotovo Bog vsakega človeka nagovarja na njemu lasten način. Nagovoril me je preprosto s tem, da mi je v nekem trenutku dal jasno vedeti, da obstaja. Da je. In da se ne morem obnašati, kot da ga ni, kot da ni faktor v mojem življenju. S svojo zahtevnostjo. S tem, da me je sesul, da je strl neka moja samosvoja prepričanja, ki sem jih gojil. Nagovoril me je tudi s tolažbo, ko sem bil na tleh. Ampak to pozneje. Najprej me je pretresel.

Je bila odločitev za pritrdilen odgovor na Božji klic težka?

Ko zdaj kot novomašnik gledam nazaj,

S prijatelji

se vse zdi kar nekam preprosto. Malo vzponov, malo padcev, pa smo naenkrat tukaj. A ni bilo tako. V času sprejemanja odločitev je bilo kar težko, precej vprašanj, tveganj, dvomov ... Že če gledamo čisto posvetno – kako se naj počuti človek, ki pri 25-ih, 26-ih tehta, da bi se popolnoma »prekvalificiral« iz enega stanu v drugega? Končno, neko pot si že prehodil. In ko se odločaš za nekaj tako radikalnega, moraš vedno vzeti v zakup, da bodo stvari šle po svoje. Kaj če se zalomi? Kako bodo ljudje gledali na to? S tem se – hočeš nočeš – obremenjuješ. Ampak v nekem trenutku mi je vse to po Božji milosti uspelo dati na stran. Takrat sem res vse stavil na Boga, zdi se mi, da sem tisto prvo leto po vstopu kar letel ... Tako močne, surove, prvinske

vere, kot sem jo imel takrat, se mi zdi, da nisem imel nikoli.

Kdaj si se spoznal s sv. Vincencijem, da si se mogel odločiti za vstop v njegovo družbo?

Ne bi znal reči, kdaj točno je to bilo. Že od malega pa me je sv. Vincencij Pavelski zanimal, mi bil privlačen lik. Po svojem dedku imam tudi ime Vinko in zanimalo me je, kdo stoji za tem imenom. Seveda pa je od otroških let pa do vstopa v njegovo družbo preteklo veliko let. Všeč mi je pri njem, da ni enodimenzionalen. Da je prehodil neko pot v svojem življenju, da ni bil že rojen svetnik. Spreobrnjenec je. Kot tak je lahko številnim izmed nas v navdih.

Večne zaobljube, 25. 1. 2020, Ljubljana, pri Srcu Jezusovem

Kako te nagovarja vincencijanska karizma?

Mislim, da je zelo življenjska. V ospredje postavlja človeka, in sicer tam, kjer se nahaja. Pogosto smo tako omejeni, nepopolni, nedorečeni. In vendar se Bog sklanja k nam, želi biti z nami v tem uboštvu in ga iz njega potegniti. Vsekakor smo poklicani k blaženju

čisto konkretnega materialnega uboštva. Obenem pa je med nami tudi toliko osamljenih, zapuščenih, trpečih ljudi. Tudi nepoučenih, ki živijo v nekem čisto svojem svetu. Pred njimi ne moremo bežati in si zatiskati oči.

Kaj so ti dala leta študija in priprave na dokončno odločitev za Misijonsko družbo in

Prva maša po posvečenju, 29. 6. 2020, Ljubljana pri Srcu Jezusovem

za duhovniško posvečenje?

Veliko so mi dala. Imel sem dovolj časa in možnosti za resen študij, za molitveno življenje, za krepitev odnosa z Bogom. V tem času sem spoznal tudi veliko dobrih, zanimivih ljudi. Posebna izkušnja je bilo preživeto leto notranjega semenišča v tujini. Bilo nas je šest fantov s celotnega sveta, z nekaterimi sem še vedno v stiku. Za to sem res hvaležen.

Si Mariborčan, študij pa te je privedel v Ljubljano. Kako se tukaj počutiš? Zaznavaš kakšne bistvene razlike med prestolnico države in Štajersko metropolo? Le-ta je znana predvsem po svojem gostoljubju ...

V Ljubljani sem preživel šest od sedmih let formacije. Ves čas sem se tukaj dobro počutil, res ne morem reči ničesar čez Ljubljano. Razlike seveda so, Ljubljana je po večini parametrov kot prestolnica pač pred Mariborom. Seveda pa bo Maribor vedno ostal moje mesto, rad ga imam. Ko sem se leta 2013 poslavljaj od Maribora, mi je bila velika bolečina ravno to, da – v kolikor bom vztrajal na tej poti – nikoli več ne bom v življenju tam prebil skupaj več kot nekaj dni ali morda tednov. Če bi šel k frančiškanom ali škofijskim duhovnikom, bi še obstajala realna možnost, da bi kdaj bival v Mariboru. Kaj pa kot lazarist? Verjetno ne.

V Ljubljani si bil deležen velikega daru – duhovniškega posvečenja. V rojstni župniji Matere Usmiljenja v Mariboru boš »pel novo mašo«. Kako boš to povezal?

Zanimivo vprašanje, na katero trenutno še nimam točnega odgovora. Duhovniško posvečenje je v prvi vrsti velik nezaslužen Božji dar za posameznika in za Cerkev. Nova maša pa je predvsem dogodek za župnijo, ko se novomašnik ljudem zahvali za vso podporo, obenem pa jih prosi za molitev tudi v prihodnje. Bog daj, da bi razmere glede virusa COVID-19 bile toliko znosne, da bi lahko slovesnost nove maše 4. oktobra normalno potekala.

Zdaj Gospod usmerja tvoj pogled že proti tvojemu novemu – če tako rečem, aktivnemu življenju misijonarja sv. Vincencija? Kaj je glede poslanstva najgloblje v tvojem srcu?

Ljudem želim – kakorkoli že se to sliši – dotaknjenih in presunjenih src. Da bi se jih Bog dotaknil do te mere, da ne bi mogli živeti naprej tako, kot so živeli do sedaj. Da ne bi mogli spati, ker jim Bog ne bi dal miru. Da bi jih metalo sem in tja, ker jih je On tako pretresel. Kar se tiče poslanstva, želim biti ljudem blizu kot človek in kot duhovnik. Duhovnik lazarist mora biti goreč v želji po zveličanju duš ljudi. To je ena izmed peterih vincencijanskih kreposti, po mojem najpomembnejša.

Tvoje sporočilo bralcem Vincencijeve poti?

Radi jo berite še naprej, saj je vsebinsko bogata. Naj vam bo sv. Vincencij zgled hoje za Gospodom. Molite, prosim, za to, da bo vincencijanska karizma še naprej živa.

Pogovarjala se je s. Cveta Jost HKL

Molitev pred relikvijami sv. Vincencija Pavelskega in sv. Janeza Gabriela Perboyerja

S. Francka Saje HKL

Osrednja pozornost prve letošnje številke glasila Vincencijeva pot je bila namenjena romanju relikvij sv. Vincencija Pavelskega po Sloveniji. Glasilo je sicer izšlo v začetku aprila, prispevki zanj pa so bili pripravljeni še pred izbruhom epidemije novega koronavirusa, zato le-ta v njej še ni bila omenjena. Poleg tolikih blokad, ki jih je razglasitev epidemije povzročila v našem javnem in zasebnem življenju, je nenadoma zaustavila tudi romanje relikvij v Sloveniji in preprečila njihovo nadaljnjo pot v Srbijo, Makedonijo in Hrvaško.

V času epidemije v Sloveniji so relikvije domovale pri naših sestrah v Cerkljah ob Krki. Ker sestre te skupnosti nimajo kapele v hiši, jim je bila prisotnost relikvij toliko večja duhovna opora v težkem času javne karantene. V začetku maja so bile prepeljane v kapelo naše provincialne hiše v Šentjakobu ob Savi, od koder jih je sredi avgusta lazarist g. Pavle Novak odpeljal v Rim na generalno kurijo Misijonske družbe.

Sestre šentjakobske skupnosti smo obžalovale, da relikvije niso mogle nadaljevati svojega predvidenega romanja. Obenem smo bile vesele in hvaležne, da so še bile med nami, da nam je še bila dana milost njihove bližine in naše molitve pred njimi. V tistem času smo na mednarodni

Relikvija sv. Perboyerja v zavetju tabernaklja in kipa sv. Vincencija

spletni strani Famvin (svetovna Vincencijanska družina) in Misijonske družbe (lazaristi) zasledile članka, ki sta pritegnila pozornost na povezavo med mestom Wuhan na kitajskem, kjer je Covid 19 izbruhnil, in sv. Janezom Gabrijelom Perboyerjem, francoskim duhovnikom Misijonske družbe, ki je zaradi vere v Kristusa leta 1840 tam umrl na križu za posledicami zadušitve. V enem teh člankov je bila zapisana tudi molitev poljskega duhovnika k temu mučencu v času pandemije Covida 19, ki

smo jo začele moliti pri nas in po drugih naših skupnostih.

Tako smo v kapeli poleg relikvij sv. Vincencija izpostavile tudi relikvijo tega velikega svetnika in z obnovljenim zaupanjem v njegovo priprošnjo nadaljevale z molitvijo za konec pandemije in vse druge potrebe, ki so v tej veliki svetovni stiski z njo povezane. Tudi po odhodu relikvij sv. Vincencija je relikvija sv. Perboyra v kapeli ostala na vidnem mestu, da nas bo še naprej vzpodbujala k vztrajni in zaupni molitvi, da bi Bog po njegovi priprošnji človeštvu kmalu odvzel to zlo; mólimo tudi za vse, kakorkoli prizadete zaradi Covida-19, za odkritje učinkovitega cepiva in za tiste, ki imajo možnost vpliva na omilitev težkih gospodarskih in socialnih posledic svetovne razsežnosti.

Kdo je bil sv. Janez Gabriel Perboyre? Rojen je bil 1802 v Franciji; postal je duhovnik, lazarist. Konec leta 1935 je priplul kot misijonar na Kitajsko, kjer pa so bili kristjani preganjani. Tudi on je bil še decembra istega leta izdan, aretiran in zaprt. Po mučeniškem sodnem procesu, ki je bil močno podoben Jezusovemu, je dotrpel 11. septembra 1940 v Wuhanu. Obešen na križu je umrl zaradi zadušitve - zadavitve z vrvo.

Ob kanonizaciji sv. Janeza Gabrijela Perboyra leta 1996 je papež Janez Pavel II. v homiliji dejal:

»Janeza Gabrijela je na poteh, kamor je bil poslan, čakal Kristusov križ. Z vsakdanjim priličenjem svojemu Gospodu v ponižnosti in krotkosti se je popolnoma poistovetil z

njim. Kakor je v trpljenju korak za korakom hodil za njim, tako se je za vedno združil z njim v njegovi slavi. »Le eno je potrebno: Jezus Kristus!« je imel navado reči. Njegovo mučeništvo je bilo vrhunec vsega njegovega prizadevanja, da bi postal podoben Kristusu Misijonarju. Potem ko so ga trpinčili in obsodili, kar so počeli v neverjetni podobnosti z Jezusovim trpljenjem, je šel kakor on vse do smrti, smrti na križu.«

K zaupni molitvi k temu velikemu svetniku-mučencu nas vabi tudi naš generalni superior g. Tomaž Mavrič v svojem pismu pred praznikom sv. Vincencija, ki ga je vsem vejam Vincencijanske družine po svetu poslal prav 11. septembra, na dan, ko je sv. Janez Gabrijel Perboyre umrl in obhajamo liturgični spomin nanj. Naj nas ta molitev, kot tudi molitev sicer, povezuje in krepi v zaupanju v Božje varstvo in pomoč!

Koronavirusno obdobje v Ukrajini – Kijev

S. Paola M. Jabbour MS

Trenutek potrditve izpovedi zaobljub in podpis zaobljubenega obrazca

Smo v zgodovinskem času, ko ves svet preživlja veliko krizo zaradi pandemije Covid-19. Kdaj bo minila? Tega ne vemo, je pa vprašanje, kako jo bomo preživeli. Soočiti se s kritičnimi situacijami skupaj, kot skupnost, je velik dar. V naši skupnosti v Kijevu smo se odločile, da posvetimo več časa molitvi in pokori v zavesti, da Bog sliši naše prošnje. Želele smo biti pred njim kot Mojzes, ki v molitvi posreduje za ljudstvo, me pa v urah adoracije pred Najsvetejšim prosimo za svet in za Cerkev.

Ves čas smo bile obdarjene z dragocenim darom evharistije, ki jo v hišni kapeli vsak dan darujejo duhovniki Misijonske družbe, mogoče pa jo je v neposrednem prenosu spremljati tudi po facebooku.

Za naše brezdomce smo v tem času pripravljale obroke hrane za cca 100 oseb dnevno. Čas, ki mi je preostajal, sem poskušala preživeti čim bolj koristno: s študijem, branjem, pisanjem ikon in poslušanjem glasbe. Prava novost zame pa so bile 'on-line' duhovne vaje pred

obnovitvijo začasnih zaobljub. Enkratna in zelo bogata izkušnja. Duša lahko oblikuje svet prostor, ki mu nameni vso pozornost srca, ko ne počne nič drugega, kot da nabira kondicijo za vstopanje v dialog s svojim Gospodom po Božji besedi in duhovnem spremljanju na daljavo.

Slovesnost obnovitve zaobljub je letos sovpadala z dvojnim praznikom: binkoštni in obiskanjem Device Marije. Tri sestre smo v Družbi Marijinih sester čudodelne svetinje obnovile zaobljube uboštva, čistosti in pokorščine s podaritvijo svojega življenja za službo najbolj ubogim in zapuščenim.

S. Vasilina Savčenko je zaobljube obnovila tretjič, midve s s. Katarino Vasilenko pa

prvič. Slovesnosti zaradi karantene žal nismo mogle obhajati skupaj, ampak je s. Katarina obnovitev naredila na Zakarpatju. Praznovanje je bilo preprosto, a veselo. Po spletu smo si potem s skupnostjo na Zakarpatju izmenjale vtise in posnetke skupnega praznika.

Ne glede na toliko bolečih življenjskih situacij končno ostaja globoka in pomirjujoča zavest, da ima življenje vsakega izmed nas smisel na poti za Njim, ki nas vse nosi v svojih rokah. Zaradi tega lahko tudi najtežjo situacijo, čeprav v pretresih, izgubljenosti in bolečinah, vendarle spremlja globok mir. Je dar, ki ga želimo izprositi in milost, ki jo želimo prejeti, še posebej v takih dneh. Resnično središče življenja je Jezus!

Ob slovesnosti obnovitve zaobljub

Veselje ob darovanju iz ljubezni

S. Vasilina Savčenko MS

Molitev pri Mariji

Po prvih zaobljubah sem bila premeščena v skupnost na Zakarpatju. V tem letu, ki je minilo po prvih zaobljubah, sem vsak dan odkrivala brezmejno Božjo ljubezen do mene.

Poleg skrbi za bolne in potrebne se tukaj ukvarjamo tudi z otroki. Verouk jih učimo v vrtcu, šoli, ob sobotah pa v našem samostanu. Vedno z veseljem pričakujejo, kaj se bodo naučili novega, kaj bomo narisali ali naredili z lastnimi rokami. Čeprav so v naši vasi ljudje

različnih veroizpovedi, skoraj vsi otroci radi prihajajo k verouku.

Doma živijo v različnih pogojih. Nekateri imajo oba starša v službi v tujini in živijo pri starih starših. Drugi so pri starših, ki pa jim zaradi alkoholizma ne naklanjajo dovolj pozornosti in ljubezni. Z veseljem prihajajo k nam, saj čutijo, da so tukaj dobrodošli, da jih imamo rade in da se lahko naučijo kaj novega.

Pri nas se karantena nadaljuje, šole in vrtci so zaprti, pa tudi v samostanu ne

Verouk v samostanu Marijinih sester

moremo organizirati nobene dejavnosti zanje. A vsakič, ko nas opazijo zunaj, pritečejo in se stisnejo v objem, potem pa z veseljem pomagajo pri delu na vrtu ali na dvorišču.

Tudi če bi bile tukaj samo za to, da otrokom naklanjamo ljubezen in pomagamo pri njihovi vzgoji, naš redovniški poklic ne bi bil zaman.

S. Katarina z otroki

Nogomet po verouku

Godrnjanje

Irena Švab Kavčič

Začetek leta 2020 je tudi v Domu sv. Jožef potekal po običajnih tirnicah. Delovanje orglarske šole in duhovno prosvetna dejavnost po programu tekočega šolskega leta in varstvo starejših v znamenju priprave poročil in načrtov ob iztekajočem se koledarskem letu. Prvi meseci leta mi zato običajno kar pobegnejo. Letos je k temu pripomogla še izvedba odmevne konference o izzivih in priložnostih dolgotrajne oskrbe v Sloveniji, ki je potekala v okviru projekta Vzpostavitev sistemskega izvajanja dolgotrajne oskrbe v celjski regiji, financiranem iz Evropskega socialnega sklada. Na konferenci so se nam pridružili vodilni strokovnjaki tega področja v Sloveniji, kakor tudi izjemni poznavalci duhovne oskrbe in Cicely Saunders iz tujine. Presenetljivo je, da smo izvedbo konference načrtovali za marec, a se nikakor ni izšlo in je končni termin pristal v februarju. Če tega ne bi bilo, bi konferenca odpadla, saj je bila načrtovana za obdobje, ki je zaznamovalo vse naslednje mesece letošnjega leta. Razglasitev epidemije nalezljive bolezni SARS-CoV-2 (COVID-19) je globoko zarezala tudi v delovanje našega Doma. Zaradi zagotavljanja varnosti stanovalcev varstva starejših smo takoj prekinili z izvajanjem drugih dejavnosti. Živahnost hiše, katere delovanje je izrazito usmerjeno v povezovanje, je v trenutku zamrla. Morda smo šele tokrat opazili, kako strašljivo se

V Domu sv. Jožef, Celje skušamo tudi v drugačnih razmerah stanovalce razvedriti s hrano ...

praznina razkrije v velikem objektu. Prve informacije o okužbah COVID-19 smo prejeli iz Šmarja pri Jelšah. Nekaj sodelavcev iz tistega okolja je takoj ostalo doma, da bi se izognili vnosu okužbe v naš dom. Skrb, da bi s svojim ravnanjem povzročili prenos okužbe, se je v marcu zasejala med zaposlene in ostaja od takrat naša redna spremljevalka. Sledili smo navodilom, ki so nam jih pošiljali z ministrstva za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti, ministrstva za zdravje, Nacionalnega inštituta za javno zdravje, Zveze – Zbornice babiške in zdravstvene nege ... Pripravili smo protokole in jih dnevno prilagajali spreminjajočim se napotkom. Dneve smo zaključevali s hvaležnostjo, da nam je tudi ta dan prizanesel z okužbo. Stanovalci in večina svojcev so z razumevanjem spremljali

naše ravnanje in z nami delili skrbi. Skrb in strah pred okužbo sta nas povezala. Stkali in okrepili smo vezi, ki jih ob običajnem utripu nikoli ne bi. Bolj kot kdaj prej smo začutili, da smo tukaj, pod okriljem sv. Jožefa, prava družina. V dejanski fizični, še bolj pa duhovni navezi smo prebili skoraj tri mesece. Preklicu epidemije navkljub življenje ni več steklo po običajnih tirih. Negotovost je postajala vse večja. Ob upoštevanju omejitev smo vzpostavili pogoje za zagon tudi drugih dejavnosti. A nikoli nismo docela prepričani v moč ukrepov, dvomimo v njihovo strogost, ohlapnost. Sprašujemo se, kje bi lahko še bolj zaostri ukrepe za omejitev možnosti vnosa bolezni, hkrati pa vključene čim manj prikrajšali za običajno življenje. Krmarimo med potrebami stanovalcev,

običajno. Ne moremo več načrtovati, niti kratkoročno. Koncerti, prireditve, druženja, vse, kar nam je lajšalo breme vsakdana, je preklicano, prestavljeno ... Natikamo si maske in razkužujemo, a je vsakič težje. Ko o svoji stiski potarnam, mi odleže in potem tarnava dva, trije ... Sivina in negotovost pridobivata na teži, z vsakim vzdihljajem bolj. Edino strah, da bi morebitna zmaga virusa SARS-CoV-2 (COVID-19) stanovalcem in zaposlenim bistveno spremenila in otežila življenje ter delo, še obvladuje trenutno ravnanje. A kako dolgo? Bolj kot kadarkoli do sedaj se moramo vprašati, kakšna vrednota je naše življenje in življenje drugih? Zakaj smo in kam gremo? Nedavno smo v domu praznovali praznik sv. Marte, zavetnice varstva starejših. Ali ne molimo k njej prav za veselje pri delu?

... ter pijačo in veselo fantovsko pesmijo, primerno ukrepom.

njihovih bližnjih in zmožnostmi zaposlenih. Četudi stremimo k istemu cilju, se pojavljajo napetosti, potrpežljivost je na hudi preizkušnji. Še posebej, ko tu in tam kdo svojo stisko ocenjuje zgolj skozi prizmo lastnih interesov. V tem času je razlogov za godrnjanje veliko več kot

Tudi v »korona« razmerah smo vsak zase postavljeni pred izbiro, pred odločitv. Ali bomo tarnali in negodovali ali pa drugim in s tem sebi vlivali poguma in veselja za soočanje z na pot poslanimi izzivi. Vedeti pa moramo, da te odločitve namesto nas ne more sprejeti nihče drug.

Dogajanje v Centru za družine Mirenski Grad v času karantene

Tjaša Nemec

Učna pomoč na daljavo je super!

V marcu je koronavirus na glavo obrnil tudi delo v Centru za družine na Mirenskem Gradu. Ob novici, da bomo Center zaprli za nedoločen čas, smo razmišljali, kako naprej. Kako pomagati zakoncem in družinam, da bi čim bolj izkoristili obdobje, ko bodo omejeni na stike v ožjem družinskem krogu, otrokom, da bi uspešno nadaljevali šolanje, mladim, da ne bi zapravljali časa in se osamili,

mlajšim otrokom, da bi se vseeno lahko srečevali s svojimi vrstniki. Konec marca smo se tako odločili, da se povežemo s pomočjo videokonferenc.

Osnovnošolcem in srednješolcem smo dvakrat dnevno nudili učno pomoč na daljavo, kjer smo se prostovoljci iz celotne Slovenije skupaj z otroki učili, igrali in pogovarjali.

IVANA – učenka prvega razreda

Na učni pomoči je bilo zelo lepo, ker smo bili skupaj s prostovoljci. Najbolj mi je bilo všeč, ko smo se igrali. S prostovoljko Branko sem se igrala skrivalnice: jaz sem se skrila, ona je preštela do pet in jaz sem se ji pokazala.

NASTJA – prostovoljka na učni pomoči

Vesela sem bila, da sem tako lahko ostala v stiku z otroki, s katerimi smo se že prej učili skupaj. Zelo sem vesela, da sem lahko v tem težkem obdobju naredila nekaj dobrega za otroke. Všeč so mi bile tudi tedenske refleksije, kjer smo si z drugimi prostovoljci podelili izkušnje in dogodivščine.

URŠKA – mama petih otrok

Na začetku sem poskušala sama slediti učenju svojih otrok, a ob službi je bilo to zelo težko. Potem pa so se otroci začeli učiti s prostovoljci na daljavo in smo videli, da je to veliko boljše. Vsak dan je bila zanje posebna dogodivščina, delo pa narejeno. Prav tako je po internetu potekalo učenje glasbe, kjer so otroci še naprej spoznavali glasbeno teorijo in se učili novih pesmi.

Mladi so si tudi med karanteno ostali blizu.

Vzgojiteljica pri učni uri za predšolske otroke

TJAŠA – prostovoljka na učenju glasbe

Vesela sem bila, da smo lahko enkrat na teden razveselili naše otroke. Poleg tega mi je učenje na daljavo prineslo tudi veliko novega znanja. Predvsem sem vesela, da sem v tem obdobju napredovala v znanju glasbene teorije.

Za najmlajše smo izvajali učne ure za predšolske otroke, kjer smo z otroki in njihovimi starši nadaljevali spoznavanje živali, ki nas je spremljajo od začetka šolskega leta.

ANDREJA - mama predšolskega otroka

Naš Kristjan z veseljem poišče vsako žival, ki jo spoznavamo na videokonferencah. Prejšnji teden je povsod videl pajke, ta teden je že izkopal deževnika na vrtu in mi ga ponosno prinesel.

Po videokonferenci so se srečevale tudi mladinsko-študentska in študentska skupina ter zakonski skupini.

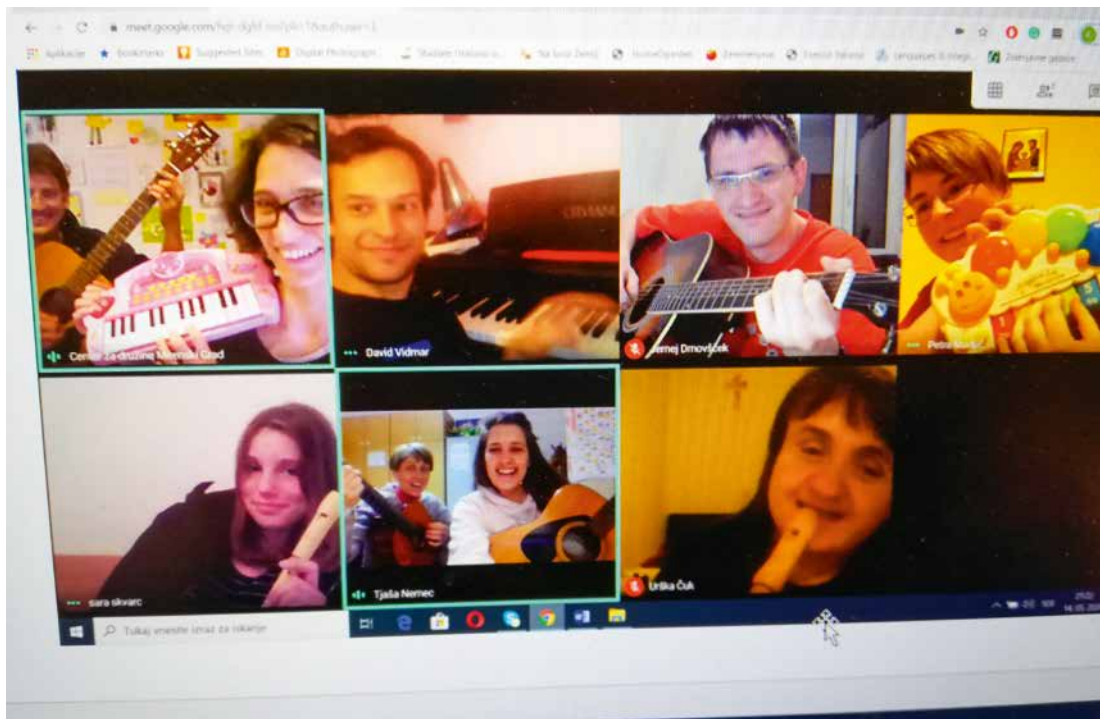
Kljub vsem lepim vezem, ki smo jih spletli ali okrepili, polno preživetim skupnim uram, opori, ki smo jo prejeli ali dali in kljub vselemu druženju smo bili vseeno zelo veseli novice, da se bomo lahko spet srečevali v živo. Hura!

Zadnji napotki prostovoljcem pred učenjem

SIMONA – udeleženka študentske skupine

Najbolj mi je bilo dragoceno, da smo se videli in se iskreno pogovarjali o vprašanjih in problemih, ki so se nam odpirala. Vesela sem, da smo ostali povezani, čeprav nismo bili fizično skupaj.

Igrivost prostovoljcev učenja glasbe

Srebrna maša mengeškega župnika

Klemen Jerinc

Pri skupni zahvali in molitvi za srebrnomašnika

V mesecu juliju smo na vrtu Doma svete Katarine praznovali poseben praznik - srebrno mašo gospoda Marka Koširja. Pod krošnjami dreves smo pripravili oltar, ga praznično okrasili, pod drevesa razporedili klopi in stole ter se v lepem številu zbrali ob prazničnem oltarju. Našega župnika lahko opišemo kot skromnega, prizadevnega človeka, ki je vedno pripravljen pomagati. Te vrednote je pridobil v mladih letih, ko je pomagal staršem na kmetiji. Vpisal se je na srednjo lesarsko šolo in razmišljal, kako bo to njegov življenjski poklic. V Gospodov vinograd pa ga je pripeljala poškodba noge ob koncu srednje šole. Župnik nam je v pridigi na kratko opisal svojo življenjsko in duhovniško pot. Somaševal je pater Lojze Bratina,

s petjem smo praznično sveto mašo še polepšali zaposleni v Domu svete Katarine. Naj dobri Bog nakloni gospodu župniku še veliko zdravih let v njegovem vinogradu!

Ob prazničnem daritvenem oltarju v vrtni katedrali

Praznovanje častitljivih jubilejev poklica usmiljenke

Klemen Jerinc

Na slovesni praznik apostolov Petra in Pavla smo v Domu svete Katarine v Mengšu pripravili praznično sveto mašo **ob 70-letnici poklica s. Cecilije Rode**. Maševal je pater Alojz Bratina, ki je tudi stanovalec našega doma, prepevali so zaposleni v Domu svete Katarine, berili sta prebrala dva stanovalca, prošnje je pripravila s. Bernarda Trček, ob koncu maše pa se je slavljenki zahvalila s šopkom direktorica doma Snežana Golob.

S. Cecilija Rode, ki je lani dopolnila 90 let, je veliko svojega poklicnega življenja preživela v tujini. Študirala je v Argentini in tam tudi postala usmiljenka. Želja jo je vodila v misijonsko poslanstvo in tako je odpotovala v Iran, kjer je kar 12 let delovala v naselju gobavcev. Kot profesorica geografije se je zelo dobro znašla pri delu z mladino in sama rada doda, da so bila to njena najlepša leta. Nekaj časa je živela tudi v Franciji, v materni hiši, v vrhovnem vodstvu sester usmiljenk.

Leta 2004 se je vrnila v Slovenijo in tu nadalje svoje poslanstvo. Pove, da vsak dan preživi z mislijo, da ji je Bog naklonil še en dan. Ob koncu praznovanja smo v avli doma skupaj prepevali. Sestra Cecilija je predlagala pesem: Sem deklica mlada, vesela. Pesem jo spomni na njen

Klena slavljenka s. Cecilija v kapeli po prejemu voščilu

prvi nastop pri štirih letih v Grobljah. Hvaležni smo, da svoje poslanstvo udejanja tu med nami.

V mesecu juliju pa smo s slovesno mašo praznovali **60 let poklica s. Doroteje Hozjan in s. Miriam Praprotnik**. Posebna hvaležnost je, ko lahko s svojo prisotnostjo in zgledom na mlajše generacije prenašaj svoje znanje in izkušnje, kot to počne naša sestra Miriam. Več o njej boste lahko prebrali v posebnem prispevku Vincencijeve poti.

S. Miriam na bolniški postelji sprejema čestiko direktorice Doma.

S. Doroteja Hozjan se je rodila v Nedelici, župnija Turnišče. O sebi je zapisala: »Bila je vojna, pa se ni dalo nikamor potovati. Zato sem se odločila vstopiti v Družbo hčera krščanske ljubezni pri tridesetih letih, ko je bilo odprto semenišče v Beogradu. Kot sestra sem bila poslana v Kikindo v Banatu in tam ostala 33 let. Tam sem se dobro vživela. V tej skupnosti je prihajalo k sestram veliko ubogih, katerim sem lahko postregla. Imeli smo vrt, ki sem ga obdelovala, delala v pralnici in tudi v kuhinji. Ko se je provincialna hiša preselila v Slovenijo, v Sentjakob ob Savi, sem bila premeščena tja in tam živela 15 let. Delala sem v sestrski jedilnici. Ko sem zbolela na srcu, sem bila premeščena v Mengeš. V duhovnem poklicu sem rada delala vse, kar je bilo potrebno. Mirno sem sprejemala vse križe in težave in jih darovala Gospodu.«

Vsem trem jubilantinjam želimo obilo notranje sreče ter izpolnjenosti Bogu in ubogim darovanega življenja.

Sij 60-ih let Bogu in ubogim dar darovanega življenja v očeh s. Doroteje

Obisk Fantov z vasi

Klemen Jerinc

Ljudska pesem je odmevala med dvema domovoma.

Lepo je srečati dobre ljudi, ki svoje talente delijo med druge. Prav takšni so gospodje, ki prihajajo z Rogaške Slatine in slišijo na ime Fantje z vasi. Njihova ideja je, da bi obiskali domove za starejše po Sloveniji. Današnji nastop je bil že povsem blizu številke 50, kar pomeni, da so svojo zamisel vzeli resno. Ljudsko petje, kot ga izvajajo, je posebno, saj eden od pevcev (ki je med njimi tudi drugače oblečen), začnjen s petjem, potem pa imajo tenorista, ki poje čez, zraven pa še pevec, ki poje drugi bas. Pomembno pri tem petju je, da je osnovna melodija lepo zapeta, saj na tak način pride pesem res lepo do izraza.

Za organizacijo tega koncerta so poskrbeli v sosednjem Domu počitka Mengeš, mi v Domu svete Katarine pa smo hvaležno

ponudili prostor z dobro akustiko, da so koncertu lahko prisluhnili stanovalci obeh domov. Celotni koncert je povezoval gospod Tone Plevčak, ki nam je zelo lepo predstavil Rogaško Slatino in pevsko skupino.

Pevcem se v imenu obeh domov iskreno zahvaljujemo in želimo, da bi nas še kdaj obiskali.

Pogled čez cesto - od Doma počitka Mengeš na poslušalce Doma sv. Katarine

Pozdrav generalnega ravnatelja Marijanske vincencijanske mladine (MVM) ob njeni 190-letnici

Tomaž Mavrič CM, generalni ravnatelj

Lep pozdrav članicam in članom Marijanske vincencijanske mladine po svetu ter njihovim voditeljem na mednarodni in krajevni ravni.

Vsem izražam iz srca iskreno voščilo ob 190-letnici obstoja Marijanske vincencijanske mladine.

Moja velika želja je, da bi MVM napredovala, da bi se želja brezmadežne Matere Marije s čudodelno svetinjo razširila po svetu.

Pred dvema letoma se je začela kampanja MVM z vabljenjem članov in članic družb posvečenega življenja, ki so v okviru Vincencijanske družine, da osnujejo nove skupine MVM in da nadaljujejo, kjer že obstajajo. Kampanja pospešuje proces ustanavljanja MVM v deželah, kjer še ni navzoča.

Danes želim posredovati to vabilo tudi drugim članicam in članom Vincencijanske družine: čas je, da začnete z ustavljanjem MVM med mladimi, ki jih spremljate v župnijah, socialnih središčih, v šolah, na fakultetah in drugod.

Člani Mednarodnega združenja MVM v Madridu so vedno pripravljeni, da

vam posredujejo izobraževalno gradivo in podporo v vsem, kar je potrebno pri nastajanju novih skupnosti, pa tudi tistim, ki so že ustanovljene, a potrebujejo pomoč.

Ob tej priložnosti se prav tako obračam na tiste, ki zaradi starosti ali drugih vzrokov niste naravnost povezani z MVM; vabim vas, da sodelujete po svojih zmožnostih in pomagajte mladim pri njihovi vzgoji, da bo združenje napredovalo po svetu.

Pred 190 leti je sveta Devica jasno izrazila željo, da nastane Združenje. Zato nadaljujmo sodelovanje z nebeško Materjo. Naj bo njena želja, ki je tudi Jezusova, prisotna v vseh krajih sveta.

Jezus z Marijo!

Pag 2020

Katarina Džambo

Pag. Vsakoletna enolončnica druženja, sreče, kopanja, počitka, medsebojnega povezovanja, ki je povrhu vsega začinjena še s ščepcem prefinjene in poglobljene duhovne rasti. Mladi, ki skozi leto ustvarjamo in s skupnimi močmi gradimo skupnost MVM, smo tudi letos z največjim veseljem privihrali v ta košček raja, blizu Novalje.

Pot smo začeli tam, kjer se to vendarle spodobi, kjer ima naša skupnost središče in kamor nadvse radi zahajamo, to je v Šentjakobu. Po natančni igri tetrisa z našo prtljago, ki je je bilo kot vsako leto preveč,

smo počasi odrinili proti Pagu. Letošnje leto smo se tja odpravili bolj zgodaj, in sicer zadnji teden julija, saj so nam izredne razmere onemogočile izvajanje vsakoletnega letovanja v Izoli z otroki, kjer bi sicer preživljali ta datumski termin. V sedaj že domačo hiško v Novalji smo nekoliko utrujeni od dolge vožnje prispeli v večernih urah, kjer smo dan zaključili z igro taroka, aktivitija, prepevanja, nekaj pogumnejših pa si je privoščilo še večerno kopanje. Kljub vročini smo kaj hitro zatisnili oči. Naslednje jutro nas je prebudilo zvončkljanje zvončka na kamniti terasi pod trto, za katerega že vsi dobro vemo, da vabi k sebi kakor cerkveni

Skupaj smo molili in se pogovarjali.

zvon in tako kliče skupnost, da se zbere k trenutni dejavnosti. Zvončkljanje zjutraj pa je še toliko bolj pomembno, saj vabi k jutranji sveti maši, ki jo je samo za nas z nasmehom na obrazu in zaspančki na očesih obhajal šentjakovski kaplan Borut. Vsako jutro je sveti maši sledil dober in obilen zajtrk, da smo nabrali moči do malo poznejšega kosila. Skupnost MVM povezuje Marija, ki v svojih prikazanjih vedno poudarja moč rožnega venca. Njej v čast smo ga po zajtrku, vsak dan z drugačnim namenom in s škržati v ozadju, zmolili. Vsak dan so sledile kateheze, kjer smo odkrivali globine tem, ki nam v vsakdanjem pogovoru niso blizu, so morda tabu ali pa občutljive (evtanazija, invalidi in Cerkev, osamljenost, ipd.). Ker se v skupnosti počutimo varno in sprejeto, nam ni bilo težko deliti osebnih misli in izkustev in skupaj smo prišli do marsikaterih novih spoznanj. Od poldneva, pa do osmih zvečer, ko je sledilo malo poznejše kosilo, o katerem sem prej govorila, smo – kot se za morje spodobi –

preživeli na plaži. Tam smo uživali ob igri vaterpola, pri kateri se nam je pridružilo tudi nemško dekle, ki je z družino letovalo na morju in je vprašalo, če se nam lahko pridruži, mi pa smo jo seveda z odprtimi rokami sprejeli. Aktivnosti na plaži letos poleg vaterpola res ni primanjkovalo, imeli smo namreč še sup, napihljiv grad, kajak, turnir balinčkov, igro taroka, itd. Po prihodu nazaj v našo hiško nas je vedno že pričakala dišeča večerja, ki jo je vsak dan pripravil nekdo drug. Imeli smo od kalamarov, rib, pice, burgerjev do najpreprostejših makaronov in solate. Večere smo ravno prav utrujeni preživljali ob igri morilca, filmskih večerov, ping ponga in podobnega.

Teden je bil kot vsako leto fantastičen in nam je zagotovo napolnil rezervoarje za mesece, ki so pred nami. Z veseljem se bomo vrnili tudi prihodnje leto.

Z ljubeznijo in pozdravi vaš MVM.

*Za skupno
mízo*

To smo mi

Ko ni žlíc ...

Boljše se vidi in sliši

Sonce bo zašlo

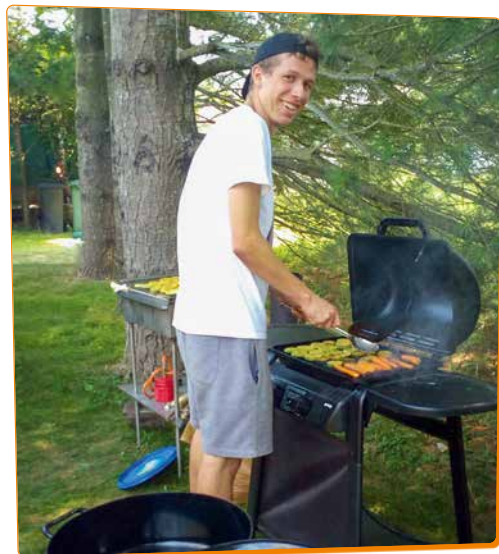
Piknik MVM

Jan Podjed

Otroci skupaj z animatorji pri katehezi

Prvo avgustovsko soboto leta 2020 po Kristusovem rojstvu je v čudovitem kraju Krasinec v neposredni bližini reke Kolpe minilo srečanje članov Marijanske vincencijanske mladine. Udeležile so se ga družine in posamezniki, povezani z MVM-jem. Logistično-organizacijska ekipa animatorjev je prispela že večer pred dogodkom, prespali smo v šotoru. Prijeten, sončen dan se je začel z uvodno katehezo, ki je potekala ločeno za otroke in so jo pripravili animatorji, katehezo za starejše pa sta pripravila naša duhovna spremljevalca, usmiljenka sestra Vlasta Tacer in lazarist Borut Pohar. Sledila je

Ne bomo lačni (smejko)

Pogovor s starši je bil prijeten

sveta maša, nato pa okrepčilo. Imeli smo tudi orientacijo, ki je potekala po okolici prijaznih gostiteljev. Skupine so se soočile z več izzivi in izdelovale sakralen nakit in rožne venčke. Poskrbljeno je bilo za obilico hrane, vonj žara, nasmejane obraze ter odlično razpoloženje. Izkusili smo tudi kopanje v reki Kolpi.

Bogu hvala za MVM

Hvala!

Borut pri sv. maši

Maša v naravi

Pomoč brezdomnim v času epidemije koronavirusa

Ana Nuša Zavašnik

Ko smo odprli pralnico in tuše, so nam na pomoč priskočile Marijine sestre, ki so za brezdomne kuhale večerjo.

Čas epidemije je v letošnjem letu temeljito posegel v naša življenja. Posebej nas je prizadel pomladi, ko smo morali ostajati doma. Manj aktivnosti, ki so nas sicer zaposlovale, preoblikovanje naših ustaljenih navad, čas, ko smo bili v primežu svojih domov, če nam je bilo všeč ali ne. Imeli smo eno

samo nalogo: *Ostani doma!* Te naloge brezdomni niso mogli izpolniti. V tem času so ostali odrezani od sveta in zelo močno odmaknjeni na najnižji rob družbe. Niso se mogli zateči v varen dom, onemogočen jim je bil tudi dostop do prostorov, kjer so prej preživljali dneve. Zaprti nakupovalni centri, knjižnice,

Brezdomni so bili veseli vsake pomoči.

gostinski lokali, dnevni centri ... Iz javnih površin so jih preganjali, da se ne bi zbirali v skupine. Najtežje pa je bilo, da so bili zaprti tudi javni WC-ji in s tem onemogočen dostop do pitne vode ter možnost osnovne osebne higiene. Brezdomni so v tem, že tako težkem času, ostali brez osnovnih dobrin, potrebnih za življenje.

Tudi v Društvu prostovoljcev Vincencijeve zveze dobrote smo po navodilih ministrstva zaprli Dnevni center za brezdomce. Za kratek čas smo jim ukinili možnost tuširanja, pralnice, razdeljevanja oblačil, toplih napitkov in skupnega dela. Ohranili smo razdeljevanje toplih obrokov v obliki »lunch paketov«, ki so jih prevzemali pred vrati dnevnega

centra. Videli smo, da se njihova stiska iz dneva v dan povečuje, predvsem zaradi onemogočenega dostopa do sanitarij in pitne vode. Zato smo po dogovoru z MOL kmalu odprli možnost tuša, pranja in razdeljevanja oblačil ter sanitarije. Brezdomci so bili tega zelo veseli. Kljub temu, da so v dnevni center vstopali posamično, so v stiski in hvaležnosti potrpežljivo čakali na vrsto pred vrati.

To je bilo težko obdobje, ki pa je prineslo veliko lepega. Spet smo spoznavali tiste najgloblje vrednote, ki jih ne opazimo, ko smo obremenjeni z vsakdanjimi skrbmi: potrpežljivost, sočutje, povezanost, hvaležnost ...

Hvaležni smo, da smo lahko v tem težkem obdobju vsaj nekoliko olajšali stisko najbolj obrobni v družbi.

Vstani in hodi

Blaž Romih

Čeprav smo bolniki in invalidi že vajeni hudega in vseh vrst omejitev, smo se sredi svetovne epidemije morali soočiti z novimi okoliščinami in predvsem sami s seboj.

Na začetku januarja sem zasledil, da imajo na Kitajskem težave z novim koronavirusom. Dokler se ni pojavil v Italiji, sem imel občutek, da gre za novico, ki nima resnične podlage. Presenetilo me je, da je stanje smrtno resno in da se je okužba tako hitro širila po svetu. Kmalu je zajela tudi Slovenijo. Najprej sem si rekel, da stanje v Sloveniji ne bo tako kritično, kot je bilo drugod po svetu. Dolgo sem mislil, da bo vse šlo mimo mene. Kmalu sem se moral soočiti z resničnim stanjem in s karanteno, ki je pomenila osamitev tudi zame.

Tako je bil čas epidemije zame povsem nova izkušnja. Hvala Bogu, nisem se okužil in nisem zbolel. Primoran pa sem bil sprejeti veliko prilagoditev, kar mi je vzelo dosti energije. Zadnji čas sem že živel dokaj samostojno, zahvaljujoč asistentom, ki mi pomagajo premagovati in lajšati oviranost: sem namreč nepokreten, na invalidskem vozičku. Zdaj sem se moral temu odreči in se spet prepustiti domači oskrbi. Čeprav mi doma nudijo vse, kar potrebujem, je bila to zame zahtevna

naloga. Na lepem sem se počutil spet preveč odvisen od njihove pomoči. Moja želja po samostojnosti se je avtomatsko prepolovila, saj jih nisem želel preveč obremenjevati.

Po enem mesecu sem pri sebi opazil, da se počutim vse bolj upočasnjene. Pogrešal sem aktivno sodelovanje v dejavnostih, ki me veselijo in prispevajo k mojemu razvoju, a te so bile zaradi epidemije odpovedane. Obiskovanje predavanj, gledališča, fizioterapije in druženje s prijatelji ni bilo dovoljeno. Druženje ni bilo dovoljeno, saj je predstavljalo možnost, da bi se okužbe širile.

Spraševal sem se, kako ta situacija vpliva name. Imel sem občutek, da sem premalo aktiven. Čutil sem utrujenost, vsega sem bil naveličan. Dnevi so postajali hudo enolični. Sebi in drugim sem jih popestril s telefonskimi klici in skušal ostati pozitivno naravnani. Iz vsakega dneva epidemije sem skušal potegniti pozitivne stvari. Imel sem veliko prostega časa, ki sem si ga krajšal z branjem knjig, sprehodi v naravo, gledanjem videoposnetkov.

Seveda tudi naših srečanj Bratstva ni bilo, nastala je velika praznina. Naša druženja mi veliko pomenijo. Marsikomu, tudi meni, vsaj za trenutek preusmerijo misli

Blaž s svojimi prijatelji

in bogatijo vsakdanjik. Nekateri člani Bratstva so bili v tem času v še težjem položaju, še bolj osamljeni, še posebno, če nimajo svojcev.

Prvič se je tudi zgodilo, da obisk cerkve ni bil mogoč. Kot večina vernikov sem svete maše spremljal po internetu in televizije, vendar jih nisem doživel enako kot v

Božji hiši. Ni bilo miru, nisem mogel biti zbran.

Kljub vsemu: lepo je bilo praznovanje velike noči. Končno smo lahko nekoliko bolj globoko začutili vstajenjsko radost. Vsako podrobnost Jezusovega trpljenja skozi križev pot smo v teh časih še prav posebej občutili. Molili smo iz dna duše.

Pokukajmo v svet ŠDV

Matija Tolar

Zanimiva dramska igrica na Martinovanju 2019

Bil je 30. 9. 2019 in odprla so se vrata študentskega doma Vincencij, kjer vsaka duša najde, kar ji je všeč. V prvih mesecih študija se je poleg ponovnega navajanja na trde klopi odvijalo tradicionalno brucevanje ali drugače imenovano preverjanje novih domovcev, če so iz pravega testa. Po preverbi in krstu le-teh je za vse študente sledilo obdobje obiskovanja faksa in študiranje, vendar če je komu ostalo preveč časa, se je lahko udeležil krožkov in dejavnosti, ki so jih organizirali študenti, ali je obiskal molitev v domski kapeli. Vendar študij teče dalje, globoko v november, do 11. 11., če smo natančni, kajti takrat se v domu odvija martinovanje. Ker pa je november blizu decembra, se takrat začne veselo pričakovanje Jezusovega rojstva, ki ga študenti praznujemo v obliki sofisticiranega plesa in božično-novoletnega koncerta. Sâmo leto se ne začne tako dobro, kot se

je končalo prejšnje, kajti študente pričaka najtemnejše obdobje prvega semestra, imenovano izpitno obdobje. Takrat je v domu polno napetosti in temperatura od vseh mislečih glav narase. Ampak vse se je umirilo s koncem izpitnega obdobja in s pustno zabavo, ki nas je popeljala v post in pozneje v karanteno.

Z bujno domišljijo in nekaj dela lahko študent hitro pride do izvirne maske.

ŠDV v času korone

Tajda Jerkič

Študentska skupina se je srečevala enkrat tedensko.

V mesecu marcu, ki je znanilec prebujanja življenja v naravi, se je letos nam ljudem čas ustavil. Korona je prišla med nas in nam spremenila naš dotedanji ustaljeni življenjski slog. Študentje smo bili primorani zapustiti domovanje na Taboru 12, ki nam predstavlja več kot le streho nad glavo. Predstavlja nam dom, kjer se izobražujemo ter izpopolnjujemo za nadaljnje življenje. Odšli smo v svoje primarne domove v upanju, da se kmalu vrnemo. Dnevi so minevali, pričeli smo šteti tedne in še kar smo bili doma. Ni bilo prijateljev, ni bilo socialnih stikov, celotno življenje se je preselilo na splet.

Da bi ohranili skupnost doma, smo pričeli z E-hodnikom, ki je bil namenjen vsem študentom ŠDV-ja. Že prej je hodnik veljal za stičišče domskega dogajanja,

pogovorov, srečanj. Vse to smo želeli prenesti na splet, zato takšno ime. Na enem od srečanj smo imeli tudi kviz z vprašanji o domu in tako popestrili virtualno druženje ter pričarali delček vzdušja doma. Svoja srečanja so na splet prenesle še druge domske skupine, Študentska skupina, pevski zbor, dramska skupina,

Polnilec ... Pevski zbor je pripravil video s svojim petjem.

Ravnatelj je trikrat na teden prenašal molitev iz kapele, ki jo ob svojem domovanju v ŠDV-ju z veseljem obiskujemo.

Vsi smo bili veseli, ko smo izvedeli, da se bomo lahko vrnili v svoj ljubljanski dom. Upamo, da je najhujše mimo, še naprej pa pazimo nase in ostale. Bodite zdravi!

Na kvizu so se pomerili pevci Zbora Vinko.

Jožici Srečnik v zahvalo in spomin

Vera Zupan

V petek, 28. julija 2020, smo se na pokopališču v Tržiču poslovili od Jožice Srečnik, voditeljice naše Vincencijeve družine, ki jo je leta 1989 ustanovila Marta Silvester, profesorica slovenskega jezika.

Jožica Srečnik izhaja z Vrhnike. V družini sta z možem imela štiri otroke. Opravljala je različne službe, nazadnje kot bolniška negovalka v Domu Petra Uzarja v Tržiču. Kot članica VD je v domu osemnajst let vodila molitveno skupino. Ko pa je na starost opešala in zbolela, je prav v tem Domu našla svoj dom, dokler je nebeški Oče ni poklical k sebi.

Ob odhodu Jožice Srečnik v večno življenje smo se spominjali njene z dobrimi deli bogate življenjske poti. V duhu sv. Vincencija Pavelskega, ki ji je bil zelo pri srcu, se je nesebično razdajala vsem, vedno in povsod.

Jožica je sodelovala z vsemi člani Vincencijeve družine in vedno vnašala med nas optimizem in upanje. K slehernemu delu je pristopila z nasmeškom, češ, saj bo šlo. Sicer nas je duhovno spodbujala s svojimi pismi, ki jih je pošiljala tudi voditeljicama obeh skupin (v Ljubljani in Mirnu). Vedno je dejavno sodelovala na skupnih duhovnih vajah.

Na naših tržiških srečanjih je skupaj z duhovnim voditeljem, lazaristom Jožetom Zupančičem, razmišljala o različnih prilikah in nas vabila k sodelovanju in skupnemu pogovoru.

Vsa ta leta, ko nas je vodila, smo z domačimi duhovniki lepo sodelovali. Sicer pa ima to sodelovanje že staro tradicijo. Med prvo in drugo svetovno vojno je bila tukaj številna in zelo dejavna Vincencijeva konferenca. Zaradi znanih političnih razmer je to karitativno delovanje za nekaj časa zamrlo.

Sedanja Vincencijeva družina deluje v smislu Karitas (v duhu sv. Vincencija Pavelskega), kjer so njeni člani zelo dejavni v občestvu domače Cerkve.

Naši Jožici Srečnik smo hvaležni za vse, kar nam je dala. Vsi jo bomo zelo pogrešali. Molili bomo zanjo, za večno srečo in se ji priporočali za njene molitve. Naj počiva v Božjem miru!

Čudodelna svetinja – moj najzanesljivejši KASKO

Alojzija Urigel

Duhovni mislec je zapisal:

»Verujemo, da nas Sveti Duh navdihne z besedami, ki lahko presunejo srca naših sogovornikov«

S to mislijo se zelo strinjam, saj sem prepričana, da je tako tudi v mojem življenju, še posebej takrat, ko kot *Otrok Brezmadežne* rada podarim svetinjico ljudem, ki jih srečujem morda le po naključju. Tako je bilo tudi ob srečanju s Filipom, preprostim človekom, ki občasno prihaja v naš kraj in nam ponudi kakšen pridelek s svoje domačije. Tudi njemu sem ob srečanju in pogovoru podarila svetinjo, s kratko razlago o njenem pomenu in z željo, da bi Brezmadežna vedno varovala njega in vse njegove.

Minilo je nekaj časa, ko se je Filip spet vrnil in me presenetil z izjemnimi besedami: »Svetinjica, ki ste mi jo dali, je odslej moja stalna spremljevalka na vseh poteh. Povem vam, to je odslej **»moj najzanesljivejši KASKO!** Hvala vam za dar, ki nima cene! Tolikokrat sem že občutil očitno varstvo Device Marije, ki jo odslej še bolj zavzeto častim. Povejte ljudem, da nas Marija čudovito varuje! Tole *»panjsko končnico*«, ki sem jo poslal s posebno mislijo na Brezmadežno, saj je bila tudi navdih za ta moj skromen izdelek, pa vam podarjam v zahvalo!«

Čudovito pričevanje in spodbuda za češčenje in priporočanje Brezmadežni, ki je na tako otipljiv način prisotna v življenju številnih ljudi, ki v srcu dobro mislijo in s svojimi dejanji dobro delajo!

Panjska končnica, ki je nastala s posebno mislijo na Brezmadežno.

Pričevanje Cirila Strajnarja

Alojzija Urigel

Vžupniji Trbovlje-Sveta Marija se vsak torek zbira k molitvi skupina Otroci Brezmadežne. Pri srečanju 29. novembra 2019 se nam je pridružil g. Ciril Strajnar iz Trebnjega in nam zaupal svoje doživetje ob srečanju z Brezmadežno. Takšna je bila njegova zgodba:

»Zaposlen sem bil kot strojevodja pri Slovenskih železnicah. Leta 2001 sem na službeni vožnji, na progi proti Divači, doživel hudo nesrečo. Kljub zeleni signalizaciji sem se s hitrostjo 62 km na uro zaletel v stoječi vlak na istem tiru. Počilo je, kot bi se stresla zemlja ... Posledice trka so bile strahotne in le ob nenadni

prisebnosti mi je uspelo udariti po tipki za hitre zavore in se vreči s sedeža proti vratom, ki so vodila v hodnik lokomotive. Čutil sem samo, kako se lokomotiva dviga v zrak in spreminja svojo smer. Kot ranjena žival sem ves drgetal in v grozi čakal, da bi se vse skupaj ustavilo. In ko je lokomotiva, če je to sploh še bila, pristala, sem nekako prilezel iz razbite kabine ter nekaj metrov pod gramozno gredo proge skočil iz nje v grmovje. V šoku tistih težkih trenutkov sploh nisem dojemal, kaj se je zgodilo in kako sem se znašel živ v tistem grmovju. Tisti hip mi je postalo jasno, da mi ni pomagal nihče drug kakor sam Bog!

Ciril ob njivi, kjer je našel svetinjico.

Po nesreči so ostale hude posledice in začelo se je težko obdobje zdravljenja. Vsak dan sem dobival številna zdravila, ob vsem tem pa se je zajedalo vame spoznanje, da nisem več sposoben za opravljanje svoje službe. Bil sem namreč invalidsko upokojen. Nič več službe, ne srečevanja z ljudmi ... Razmišljal sem, kako začeti znova, kje in kako naj sploh začnem sestavljati svoje življenje. Uteho sem najprej našel v molitvi. Ob njej sem spoznal, da sem bil pravzaprav znova poklican v življenje, da bi še živel in delal ter se po svojih močeh trudil, da bi bil svet okoli mene boljši.

Prosil sem prijatelja, naj mi pomaga najti košček zemlje, njivico, da bi jo obdeloval in bil bolj v stiku z zemljo in s stvarstvom. Kmalu sem dobil vrčiček in z veseljem začel z delom. Leta 2012 sem prekopaval zemljo in delal jamice, da bi posadil fižol. Svoje delo sem za tisti dan zaključil in že odhajal, ko me prešine misel, naj preverim, ali sem kopal dovolj globoko. Gledal sem in opazoval opravljeno delo. Takrat pa sem v sebi zaslišal neznano povabilo: »Tukaj sem, poberi me!« Še enkrat pogledam, se sklonim in poberem nekaj kovinskega. Bila je svetinjica, vsa umazana od zemlje in ko sem jo nekoliko očistil, se je na njej zasvetila Marijina podoba. Bila je svetinjica Brezmadežne. V notranjosti sem začutil neko novo moč in prepričanje, da sem v svojem iskanju na pravi poti. Tam, v tistem zadnjem jarku me je čakala in mi vlila nepoznano, novo upanje. Govorila mi je: Ne želim več počivati v tej zemlji, izbrala

sem te, da bom hodila s teboj, da boš ti hodil z menoj in boš drugim pripovedoval o češčenju in pobožnosti do Brezmadežne s čudodelno svetinjo.

Sam ne vem, kako sem prišel do čudodelnih svetinjic in jih potem s posebno notranjo močjo delil med bivše sodelavce na železnici, sosede, skratka ljudem, s katerimi sem kjerkoli prihajal v stik. Dana mi je bila posebna moč, milost, da sem, četudi invalid, mogel govoriti o posebnih milostih, ki jih Marija deli tistim, ki jo zanjo prosijo, kot je to sama rekla sveti Katarini Labouré, ko se ji je prikazala in ji naročila, naj poskrbi, da se bo dala kovati svetinja po modelu, ki ji ga je sama pokazala. Tisti pa, ki se bodo k njej zatekali z vero in zaupanjem, bodo deležni velikih milosti. Da sem v tisti strašni nesreči, v kateri je umrlo več ljudi, ostal živ, je zame čudež, poseben dokaz posredovanja Device Marije.«

Skupina Otrokov Brezmadežne v Trbovljah pripada Vincencijanski družini. Radi imamo našega zavetnika sv. Vincencija, ki nas usmerja, kako naj krščansko ljubezen živimo v dejanjih. V današnjih razmerah nas še posebej uči, kako naj sprejemamo tudi tujce, invalide in drugače misleče ter z njimi delimo, kar imamo in znamo. Brezmadežni smo posebej hvaležni, ker je pripeljala med nas novega člana, preizkušenega brata, našega dragega Cirila, ki mu želimo med nami veliko duhovnega veselja in tolažbe.

Družina želi verovati in oznanjati

p. Milan Kos

Ob pogovoru z družinami v času epidemije sem zaznal dve temeljni sporočili, ki bi ju želel podeliti z vami.

Najprej je ta čas preizkušnje družinam vrnil »pogrešani čas«. Kakor povsod so tudi družine čutile razpetost med službo, šolo in različnimi aktivnostmi otrok. Naenkrat so se znašli vsi člani doma z veliko časa. Prvi dnevi so bili nervozni in napeti, saj niso vedeli, kako se organizirati, da bodo lahko živeli v družinski harmoniji. Lahko bi rekel, da je bil potreben čas za organiziranje življenja, ki je vsebovalo šolo na daljavo, morda delo od doma, gospodinjske obveznosti, domača opravila in tudi prosti čas. Ena

izmed družin mi je pripovedovala: »Po nekaj dnevih smo se uspeli organizirati in si razdeliti delo ter prosti čas. Iz dneva v dan smo se več pogovarjali, hodili skupaj na sprehode, s skupnimi močmi obdelovali vrt in imeli skupne obroke. Strah zaradi virusa je stopal v ozadje in pomirjala nas je medsebojna povezanost ter telesna bližina. Začeli smo doživljati to, o čemer smo se vedno pogovarjali in želeli, da bi imeli več časa v družini. O nastalih medsebojnih težavah smo se vedno pogovorili in si odpustili.«

Drugič bi lahko dejal, da so mnoge družine v tem času poglobile svojo vero. To potrjuje pričevanje naslednje družine.

V »virusnem času« smo uspeli poglobljati in utrjevati našo vero. Od večerne in nedeljske molitve pri kosilu smo sčasoma prehajali v »družinski« odnos z Bogom. Kako? Najprej nas je strah pred epidemijo združil, da smo se na pobudo duhovnikov v župniji vsak večer združili z župljani in skupaj več molili. Veroučne pobude na daljavo so našo družino združile, da smo jih skupaj uresničevali: reševanje veroučnih katehez, spremljanje maše po fb ali TV ekranu, izdelava presmeca, barvanje pisank, sodelovanje pri šmarnicah ...

V Lukovem evangeliju 9,13 bremo: *»Dejal jim je: 'Dajte jim vi jesti!' Oni pa so rekli: 'Nimamo več kot pet hlebov in dve ribi, razen če gremo in kupimo hrano za vse to ljudstvo.«* Vemo, da je Jezus naredil čudež in učenci so to hrano razdelili

in množica je bila nasičena. Podobno se dogaja tudi danes. Veliko družin je lačnih duhovnega kruha. Nekateri se tega zavedajo, drugi morda ne. Iščejo »nekaj«, kar jih bo pomirilo v družini in službi. Morda so daleč od Cerkve in duhovnika ali jih celo zavračajo. Hrepenenje omogoča odprtost in pripravljenost sprejeti nasvet. Tukaj vidim lepo priložnost za družine, ki gradijo »svoj dom« na Bogu, da najprej družinam, s katerimi so povezane z zgolj svojimi vsakodnevnimi izkušnjami, stojijo ob strani; in ko je, ali bo priložnost, tudi podelijo izkušnjo, kako jim vera in versko življenje pomaga v njihovem družinskem življenju. Zaradi človeškega zaupanja, ki se ustvari med družinama, bo morda nastopila pripravljenost, da tudi ta družina začne verovati.

O koreninah moje vere

Anton Lavrič CM

V letu 2020 se kot zlatomašnik zahvaljujem Gospodu za petdeset let življenja v poklicu duhovnika. Gre za poklic, ki temelji na osebni veri poklicanega, svoje izvore in korenine pa ima v veri Cerkve. Brez te vere ne bi mogel biti to, kar sem: duhovnik naše Misijonske družbe. Razmišljal naj bi torej o koreninah svoje vere; kako sem se v letih svojega odraščanja in zorenja vanjo uvajal, poglobljal, si jo utemeljeval, iz nje pa skušal živeti kot človek, duhovnik in lazarist.

Odkar se zavedam, sem skupaj s svojimi rojaki živel v neki samoumevni gotovosti, da za vsemi pojavi in dogodki stoji Bog; Stvarnik, ki vse zmore, vse vidi in vse ve; ki dobro plačuje in hudo kaznuje. Prav tako je bilo umevno, da je nedelja dan, ko gremo v cerkev k maši in se vzdržimo fizičnih del; prav tako da se s križi in Križanim srečujemo v cerkvi in šoli, doma in ob potih; da z znamenjem križa pristopamo tako k molitvi kot k delu; da pred jedjo vselej molimo, da brez molitve ne gremo nikoli spat, v zimskih večerih pa tudi brez rožnega venca ne; da imamo v šoli reden verouk, in da naše učitelje in učiteljice vidimo pri nedeljski maši.

Še pomembnejša so bila verska doživetja. Če pomislim s kakšnim veseljem sem pričakoval dan, ko bomo doma začeli

postavljati jaslice in krasiti božično drevo. Na sam sveti večer mi je bilo, kot da se spušča na nas nekaj Božjega in nas vse zajema v svoj mir. Potem velika noč s procesijo v polmraku sobotnega večera, s prižganimi svečani, ob mogočnih glasovih farnih zvonov; vse je dajalo čutiti veličino nečesa, kar nas presega. Ali, kako sem se veselil dneva pred velikim šmarnom, ko smo na predvečer praznika poromali peš po poljskih in gozdnihih stezah k Mariji na Novi Štifti; s kakšnim veseljem smo se bližali cerkvi in kako me je v njej prevzel pogled na kupolo s prizori, ko se Marija v spremstvu množice angelov dviga v višave, v samo svetlobo nebes. Najraje bi kar z njo poletel proti nebeškim višinam. V čudovito lepi cerkvi se je molilo in prepevalo vse tja do polnoči, ko smo končno utrujeni zaspali kar na klopeh.

Prišla je vojna, bili smo pod italijansko okupacijo, v gozdovih so se pojavljali oboroženi partizani, ki so ponoči kmetom na silo jemali živež, neke zimske noči pa ubili mladega moža iz naše vasi, v njegovi hiši, pred njegovo ženo. Veliko se je govorilo o brezbožnem komunizmu in o Fatimi. Cerkev je bila vedno bolj polna. Val goreče molitve je zajemal vedno več ljudi in tudi mene. Namesto kaplana, ki se je umaknil pred partizani, je prišel iz Nove Štife pater, frančiškan. Okrog njega se je začela zbrati skupina treh dečkov, ki

smo kazali veselje do strežbe pri oltarju; pritegovala nas je bližina svetega, v srcih pa se porajala želja, da bi smeli enkrat kot mašniki pristopiti k oltarju tudi mi.

Končno je prišlo do tega, da smo se vsi trije, z istim namenom v srcu, pri svojih dvanajstih letih in v spremstvu patra podali na pot. Bilo je v prvih dneh leta 1944. V Ljubljani so nas sprejeli lazaristi v svoj Dijaški dom in nam omogočili šolanje na klasični gimnaziji. Na začetku me veselje do molitve še ni zapustilo, z leti pa se je ohladilo in z njim tudi zavzetost za učenje. Ob koncu vojne se nam je zgodila »osvoboditev«. Novi oblastniki so se šli revolucijo in tako povzročili, da se je po nekaj letih vse to razšlo. Vrnil sem se domov. Misel na poklic je splahnela, ne pa vera.

Kmalu po odsluženju vojaškega roka mi je nekdanji šolski kolega, takrat študent prava, ki je vneto zahajal na srečanja študentov pri Svetem Petru, posodil knjigo, neke vrste katekizem za študente na univerzi; spisal ga je dr. Jože Pogačnik, poznejši ljubljanski nadškof. Pri branju se od knjige kar nisem mogel odtrgati. Bil sem zrel za močno hrano in Gospod mi jo je po tej knjigi tudi obilno delil. Prej se je vera v meni hranila bolj na doživetju, manj pa na razumu. Sedaj sem vedno bolj prihajal do notranjega uvida, kako je vse, kar verujem, zanesljivo in resnično. V meni se je začel graditi svet trdnih verskih in moralnih prepričanj. Bolj kot molil sem ob knjigi razmišljal o stvareh vere, morale in življenja. Moralne zahteve Cerkve sem sprejemal s polnim notranjim uvidom. V tem času sem se pridružil cerkvenemu pevskeму zboru

in v njem vneto sodeloval. Veliko sem se spraševal o svoji prihodnosti, sebe nisem mogel videti v službi na občini, kjer sem že nekaj let bil; prav tako ne kot moža in očeta v neki svoji družini. Kam naj se torej usmerim? Glede prihodnosti sem bil tisti čas v polni temi!

In prišlo je kot strela z jasnega. Ko sem nekega vročega popoldneva v Sodražici čakal na avtobus za domov, stopi iz njega domači župnik in me med kratkim postankom povabi v gostilno. Ko sva stala ob pultu, me med pogovorom bistro pogleda - potem pa kar naravnost: »Ti, ali ne bi šel v lemenat?« Presenečen sem obstal. Gospod pa mi je od takrat naprej dal čutiti, da za temi besedami stoji On in me kliče na pot. Prišlo je do srečanja s škofom Vovkom. Ko sem mu omenil, da sem že bil pri lazaristih, me je usmeril k njim, češ da imajo v Zagrebu svoje kandidate in bogoslovce. Tako sem ponovno prišel do Misijonske družbe. Slovo od kolegov, moje pevsko gostilniške družčine, s katero sem preživel veliko lepih ur, je bilo iskreno, ganljivo, pristrčno. Bilo je čez polnoč, ko sem prišel domov, zjutraj pa šel s kovčkom na avtobus za Ljubljano in dalje proti Zagrebu. Slovo in odhod od doma je bilo res dejanje vere. To je bil moj veliki eksodus. Pri svojih tridesetih letih iti v prvi razred gimnazije s sošolci pri petnajstih! Toda bil sem trdno odločen, da grem; vera je tisto, kar kliče človeka na pot!

Sledilo je devet let intenzivnega učenja na gimnaziji in na teološki fakulteti. Bilo je ob zaključku drugega vatikanskega koncila, ko je zategnjenost partijskega režima začela popuščati,

bogoslovcev-študentov pa toliko, da so bile predavalnice na fakulteti premajhne. Dovolj razlogov za veder in upanja poln pogled v prihodnost. Čeprav sem se moral k študiju kdaj tudi priganjati, sem rad in zavzeto prodiral v stvarino posameznih predmetov, ob tem pa doživljal, kako mi nova spoznanja širijo obzorje duha. Od profesorjev na fakulteti bi še posebej izpostavil profesorja Aleksiča, ki nam je tako prepričljivo dokazoval enotnost Stare in Nove zaveze in kazal na njuno medsebojno povezanost. Iz tega sem si zapomnil za vse čase, da moram vsa nova dognanja, ne le v teologiji, ampak povsod, povezovati s prejšnjimi; novih ne postavljati v konfrontacijo s starimi, ampak jih integrirati v živo in smiselno celoto.

Tako se je v meni gradil, upam, »čut vere«. V veri se mi je odkrivala Resnica, ki jo pooseblja On, Jezus iz Nazareta: v svoji osebi, v svoji besedi in nauku, v svojih delih in svojem ravnanju. Vero sem doživljal predvsem kot jasen notranji uvid, da je na Jezusu iz Nazareta vse pristno, resnično, prepričljivo; kako neomajno trden je v svoji človeški zavesti, da je prišel od Boga, da je Bog njegov Oče in on njegov Sin; kako je s tem zavedanjem že kot dvanajstletni deček presenetil svojo mater Marijo; da te njegove gotovosti nista mogli omajati niti Getsemani niti Golgota; da na njem nisem našel ničesar, kar bi moglo v meni načeti vero vanj in mi povzročiti dvome. Če pomislim, kako dosledno so se na njem uresničile napovedi prerokov; ali če imam pred

seboj prepričljivost evangeljskih sporočil in njihovih pričevalcev, apostolov. Povsod sama trdnost, gotovost, zanesljivost: Vem, komu sem veroval!

In vrhunec vsega – križani Jezus, ki pokoren Očetovi volji preliwa svojo kri in daje življenje za nas. In spet, kolika jasnost v uvidu, da njegovo telo ni moglo ostati v grobu, duh pa ne v kraljestvu mrtvih, ko pa se je spustil v to dno in šel v samo osrčje smrti le zato, da bi zrušil njeno oblast, ji odvzel plen, prebil izhod, vstal od mrtvih in tako z rešenimi šel v svojo slavo. Brez te njegove velike noči ne bi bilo ne oznanjevanja, ne evangelijev, ne Cerkve; pa tudi mene kot kristjana in duhovnika ne; in jaz bi sedaj ne mogel živeti z Njim v živem občestvu Cerkve in iz Njega črpati moč; pred mano se ne bi odpirala veličastna prihodnost novega neba in nove zemlje; ne mogel bi upati na delež v Njegovi slavi. V naši veri torej obstaja točka, na kateri vse stoji in vse pade: Jezusovo vstajenje od mrtvih. Na tem temelji vera Cerkve in tudi moja. Če mi je kaj jasno, je to! Tako sem po veri ukoreninjen v njem, edinem Sinu nebeškega Očeta, ki je v telesu Device Marije po Svetem Duhu postal človek, ki je bil križan za nas, umrl in bil v grob položen, tretji dan je od mrtvih vstal, šel v nebesa, sedi na desnici Očetovi; in bo spet prišel v slavi soditi žive in mrtve; in njegovemu kraljestvu ne bo konca. Amen! Aleluja!

Nekdanja misijonarka s. Miriam Praprotnik ob svojem bisernem poklicnem jubileju

Pripravila s. Cveta Jost HKL

Zaradi Kristusa pogumni! O sestri Miriam Praprotnik to nedvomno velja. Če Bog da, bo jeseni napolnila 96 let. Na bolniški postelji v Domu sv. Katarine v Mengšu vedra in jasnega duha nenehno daruje Bogu svoje trpljenje in moli za ves svet, za tiste, ki ji pomagajo, za tiste, ki trpijo, za sorodnike in domačo župnijo ... Vseh njenih namenov ni mogoče naštet. Največ časa v molitvi pa posveti »svojim dragim duhovnikom«, ki jim je poleg ubogih v svojem življenju usmiljenke in zdravnice posvetila največ pozornosti.

Molitev ji je bila že od malih nog ljubo opravilo. Tako jo je naučila njena zlata mama, kateri ne more biti nikoli dovolj hvaležna za vse, kar ji je dala. Pa naj s. Miriam nit svojega življenja pred nami odvija, kakor je sama napisala pred kakim ducatom let.

»Izbajam iz revne delavske družine iz Naklega pri Kranju. Rodila sem se leta 1924 in sem bila že od svojega petega leta trdno odločena, da bom postala redovnica. Pozneje sem si želela oditi h gobarvcem na otok Molokaj, kjer je 16 let deloval in za gobavostjo umrl flamski misijonar Damijan de Weuster. Takšna odločitev, ki mi je postala življenjski cilj, je bila posledica vzgoje moje mame, ki mi je, dokler sama še nisem znala brati, prebiral različne zgodbe, med drugimi tudi življenjepis omenjenega misijonarja.

S. Miriam po vrnitvi iz Albanije.

Doseči omenjeni cilj ni bilo lahko. Čeprav sem bila zelo dobra učenka in so učitelji vsako leto nagovarjali mamo, naj me pošlje v gimnazijo v Kranj, je vztrajala, da to ni mogoče, ker smo bili preveč revni. Osnovno šolo v Naklem sem obiskovala šest let. Po šestem razredu je neka učiteljica iz Ihana naši teti povedala, da sestre usmiljenke v svoj zavod v Ljubljani za skromno plačilo sprejemajo tudi revne deklice. Res sem prišla k omenjenim sestram. Vem, da so starši zame samo prvi mesec plačali 100 dinarjev. Pozneje sem denar služila z inštrukcijami, ki sem jih vsa leta dajala gojenkam z učnimi težavami. Na klasični gimnaziji v Ljubljani sem leta 1941 uspešno končala malo maturo in sicer s spričevalom v italijansko-slovenskem jeziku. Sledila so štiri leta Hitlerjeve okupacije na Gorenjskem v Kranju, kjer sem za kaznen, ko na občini v Naklem, kjer so me zaposlili, nisem hotela

zjutraj pozdravljati Heil Hitler, štiri leta služila pri neki družini. Tam sem se naučila opravljati različna gospodinjstva dela, ki sem jih v velikanskem stanovanju z veseljem in vestno opravljala. Zvečer sem bila navadno prosta in takrat me pri učenju nihče ni oviral. Do poznih ur sem lahko ponavljala, kar smo se učili v gimnaziji. Sama sem se naučila nemščine, italijanščine in stenografije, kar mi je pozneje zelo koristilo.

V štirih letih, polnih trdnega upanja, da bo vojna minila in bom nadaljevala šolanje, sem imela v tisti družini tudi srečo ali milost, da sem lahko vsak dan zahajala v kranjsko cerkev, kjer pa evharističnega Jezusa žal ni bilo, saj tam ni bilo duhovnika. V molitvi sem kljub temu prejemala moč in upanje.

Dne 9. maja 1945 je bil Kranj osvobojen. Že junija sem se podala v Ljubljano, kjer sem spet našla sestre usmiljenke, tokrat v Lichtenthurnu. Vpisala sem se na klasično gimnazijo. Ker se na mladinskih sestankih nisem pravilno obnašala, saj sem nasprotovala tistim, ki so napadali papeža in Cerkev, sem izgubila volilno pravico. Po precejšnjih zapletih in nasprotovanjih so me v Kranju vendarle vpisali v volilni imenik.

Vpisala sem se na študij medicine. Od 500 prijavljenih kandidatov je bil numerus clausus 120 in med njimi je bila tudi mala Francka Praprotnik. Dne 31. januarja 1955 ni bilo srečnejšega človeka na svetu od mene, saj sem takrat z zadnjim izpitom iz sodne medicine postala zdravnica.

Aktualna politična oblast je redovnicam prepovedala sprejemanje novih deklet v njihove vrste. Tako sem se po opravljenem enoletnem stažu zaposlila kot zdravnica

splošne prakse v Središču ob Dravi. Tam sem srečna preživela štiri leta. Potem, ko so usmiljenke odprle noviciat v Beogradu, sem se 10. februarja 1960 nemudoma odpravila k njim.

Po noviciatu sem predstojnike prosila, če bi lahko odšla na otok Molokaj h gobavcem. Odgovor je bil: Da, šli boste v misijone, vendar ne v Afriko, ampak na Kosovo v Peč. Tam sem nato polnih 30 let v bolnici za pljučne bolezni delala z veliko ljubeznijo. Po upokojitvi pa me je čakal nov misijon. Dne 5. marca 1992 sem se z mlado sestro s Kosova z ladjo pripeljala v Albanijo in pristala v Draču, največjem albanskem pristanišču.

Prišli sva v kaos, nered, materialno in duhovno revščino, vendar med ljudi z veliko in prisrčno gostoljubnostjo. Božja previdnost je prek različnih dobrotnikov iz Slovenije in tujine pošiljala pomoč za najbolj uboge, zlasti zdravila. Z njihovo pomočjo sem si uredila »lekarnico Božje previdnosti« in z zdravili pomagala najbolj potrebnim kakih 12 let. V tej Božji lekarnici nikoli ni zmanjkalo olja v vrču ...«

S. Miriam se je od svojega ljubega misijona poslovila leta 2011 zaradi potrebnega zdravljenja v domovini. Mislila je, da se bo še vrnila v Albanijo, a zaradi slabega zdravja ji to ni bilo mogoče. V provincialni hiši v Šentjakobu je nato preživela še nekaj aktivnih let. Svoj 70-letni poklicni jubilej pa obhaja v Domu sv. Katarine v Mengšu, onemogla in bolna, a še vedno pogumna za Kristusa. Kadar jo bo veliki Misijonar po hrabro izbojevanem boju na zemlji sprejel v veselje svojega kraljestva, se bo dokončno izpolnilo njeno hrepenenje po Večni ljubezni.

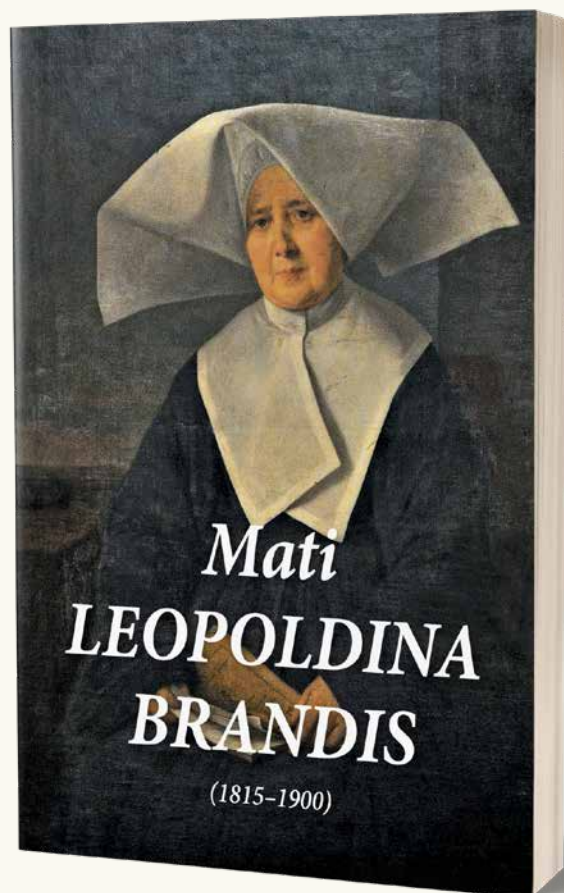
Pri Založbi Družina je izšla knjižica

Mati LEOPOLDINA BRANDIS

(1815-1900)

avtorja Franceta Dolinarja, člana zgodovinske komisije
v procesu za njeno beatifikacijo.

V želji, da bi knjižica pripomogla k večjemu poznavanju
Božje služabnice in poživila zatekanje k njeni priprošnji,
jo priporočamo v branje in razširjanje.

A blue-toned painting of St. Vincent holding the Christ Child on his back. The painting is highly textured, with visible brushstrokes. St. Vincent is an older man with a beard and a head covering, looking down at the child with a gentle expression. The Christ Child is looking back over his shoulder at the viewer. The background is dark and indistinct.

**Ob prazniku sv. Vincencija
uredništvo Vincencijeve poti vošči vsem
lep in blagoslovljen praznik s tole molitvijo:**

»Bog, naš usmiljeni Oče, poslal si svojega Sina kot odrešenika sveta in oznanjevalca evangelija ubogim. Naj bomo preroški pričevalci tvojega evangelija za svet, zlasti za najbolj zapuščene, uboge in vse na obrobju.

*Obnóvi duha sodelovanja med člani Vincencijanske družine.
Marija, naša Gospa čudodelne svetinje in naša Mati, posreduj za nas in
nam podári svojo ljubezen in varstvo.*

Navdihuj nas, da te bomo posnemali kot učenci tvojega Sina Jezusa.

Amen.«

(Iz molitve za 43. občni zbor Misijonske družbe)